

ΕΙΣΑΙ ΝΕΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ;

Έχεις
προβλήματα

...δικαιώματα

...επιλογή.

ΟΜΙΛΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΤΑ ΜΕ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
Εκπαιδευτικών

Είσαι νέος εκπαιδευτικός;

Έχεις προβλήματα
... δικαιώματα
... επιλογή

ΕΚΔΟΣΗ:
ΟΜΙΛΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ
Αθήνα 2008

ISBN: 978-960-8773-5-0

Για σένα, συνάδελφε,

- που, αν είσαι αδιόριστος, ωρομισθός, αναπληρωτής, ισχυρίζονται ότι δεν έχεις αρκετή προϋπηρεσία, παιδαγωγική επάρκεια, μεταπτυχιακά κ.ά. μόρια - “κριτήρια” τάχα για να γίνεις εκπαιδευτικός - και, για να τ’ αποκτήσεις, πρέπει να ξοδέψεις και πάλι χρήμα και χρόνο από τη ζωή σου και να ξεχάσεις και την αξιοπρέπειά σου,
- και από την άρλη, εάν και όποτε διοριστείς, γίνεσαι αυτόματα φορέας του “καινούριου” κι εχθροί σου πια είναι οι “παλιοί” συνάδελφοι, μαζί με τους γονείς που “δεν ξέρουν”, τους “ταραχοποιούς” μαθητές και γενικότερα όποιον εμποδίζει την “ομαλή λειτουργία” του σχολείου (δηλαδή όποιον αγωνίζεται να το αηλιάξει και πάει κόντρα στην πολιτική τους)

... έχει γραφτεί αυτό το βιβλιαράκι.

- Για σένα, που ακούς ότι ο εκπαιδευτικός μπορεί να γίνει “καινοτόμος” και το σχολείο να φτιάξει “κοινωνία της γνώσης”, με μαθήσεις που ο μαθητής θα “οικοδομεί μόνος του” (αχυροκαρλίνες που θα σκορπίζονται στο φύσιμα της αγοράς, για να μένει χυμνός και άστεγος και πάντα κακομοίρης). Αρκεί εσύ να κλειστείς μες στο ατομικό καβούκι των προκαθορισμένων προγραμμάτων: να γίνεις πλάσιέ των νέων εμπνευμάτων και ιδεολογημάτων των επιχειρήσεων, να διδάσκεις πόσο βαθιά κι ωραία θα είναι η εκμετάλλεση “ευρωπαϊκών” προδιαγραφών. Ν’ αποδεχτείς την υποτίμησι του παιδαγωγικού σου ρόλου και τη μετατροπή σου σε μεζάζοντα και

διεκπεραιωτή, να παραιτηθείς από την προσπάθεια να μορφωθούν τα παιδιά του λαού ισότιμα. Ν' αρπάξεις όποιο κόκκαλο - επίδομα ή επιμόρφωση - σου πετούν και να χαντζεις στο "συνδικαλισμό" και την "πολιτική" σαν πιστός φύλακας του συστήματος, μην το διαρρήξουν και το... χαλάσουν. Σ' αυτήν την πολιτική σε θέλουνε δεμένο.

● Και μες στο κίνημα των εκπαιδευτικών ακόμη θ' ακούσεις ότι είσαι κάτι ιδιαίτερο - όχι σαν τους άλλους δημόσιους υπαλλήλους, τους "τεμπερίκανδες" που τρώνε με χρυσά κουτάλια - γιατί εσύ ασκείς λειτουργήματα και χρειάζεσαι μεταχείριση... προνομιακή. Όμως, για αντάλλαγμα, δεν πρέπει να κάνεις και πολλές απεργίες, που "αποδιοργανώνουν" τη δημόσια εκπαίδευση. Ότι, αφού είσαι κρατικός λειτουργός, πρέπει να εφαρμόζεις το νόμο, ακόμα κι όταν αδικεί (δεν είσαι λοιπόν εσύ το κράτος...). Και πως οφείλεις να υπηρετείς την εκπαιδευτική πολιτική, ακόμα κι όταν είναι αντιπαιδαγωγική (εδώ πάνε περπάτο το κοινωνικό λειτουργήματα και η προσωπική ευθύνη του επιστήμονα).

Μην τους ακούς!

Για τη δουλειά μας πρόκειται και εμείς είμαστε εκείνοι που δουλεύουμε.

Ίδια ταξική είναι η πολιτική τους, είτε τη λέν "αγορά εργασίας" είτε "οικονομία του μέλλοντος" είτε "οικονομία της αγοράς" ή "κοινωνία της γνώσης"...

Στο ίδιο καζάνι βράζουμε. Και το "μενού" είμαστε όλοι οι εργαζόμενοι, μαζί με τους γονείς μας και τα παιδιά μας.

Για τη ζωή μας πρόκειται. Αυτοί που ευθύνονται για τα προβλήματά μας, δε θα μας πουν πώς να τη ζήσουμε.

Έχεις κι άλλη επιλογή.

Αρκεί να κάνεις κάτι κι εσύ. Μάθε, οργανώσου, πάλεψε.

Πάρε τώρα τη θέση σου στο Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο. Κάνε πράξη το ΠΑΜΕ και στο χώρο των εκπαιδευτικών.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΛΠΙΖΟΥΝ

Τι περιμένετε;
Ότι οι κουφοί παραχωρήσεις θα σας κάνουν
κι ότι οι αχόρταχοι
κάτι θε να σας δώσουν!
Οι λύκοι θα σας ταΐσουνε αντί να σας καταβροχθίσουν!
Από φίλια
θα σας προσκαλέσει η τίχη
να τις βγάξετε τα δόντια!
Τέτοια περιμένετε!

Μπ. Μπρεχτ

Α. Ο ΝΕΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

Το ΠΑΜΕ εκπαιδευτικών απευθύνεται σε όλους εσάς που αποφασίσατε να εργαστείτε στην εκπαίδευση, σας καλωσορίζει και σας εύχεται μια αξιοπρεπή και αγωνιστική επαγγελματική πορεία στο πλάι του λαϊκού κινήματος για την παιδεία των σύγχρονων μορφωτικών αναγκών της νέας γενιάς και όλου του λαού μας.

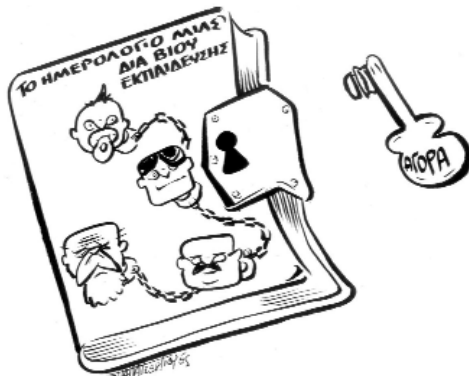
Εφόσον επιλέξατε ν' ακολουθήσετε το δρόμο αυτό, θ' ανακαλύψετε στην πορεία του χρόνου, όπως χιλιάδες γνωστοί και άγνωστοι πνευματικοί άνθρωποι – αγωνιστές που ανάδειξε το εκπαιδευτικό κίνημα, ότι η ποιότητα της εκπαίδευσης, η μόρφωση που παρέχεται στα παιδιά του λαού μας συνδέεται άμεσα με τα χαρακτηριστικά του νέου εργαζόμενου, με το παρόν και το μέλλον της κοινωνίας. Γι' αυτό και τα ζητήματα της παιδείας αποτέλεσαν κι αποτελούν πεδίο έντονων κοινωνικών αγώνων και ιδεολογικοπολιτικών συγκρούσεων, καθώς το πρόβλημα της διάπλωσης του νέου ανθρώπου δεν κρίνεται αποκλειστικά μέσα στη σχολική τάξη μακριά και πέρα από τη διάπλη των κοινωνικών τάξεων.

Η ρίζα των προβλημάτων για όλους τους εκπαιδευτικούς (μόνιμους, αναπληρωτές, ωρομίσθιους) είναι κοινή. Είναι οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις που επιχειρούνται στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.). Έτσι οι κυβερνήσεις αλλάζουνε αλλά όχι και η πολιτική τους. ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, κι από κοντά τα άλλα κόμματα του ευρωμονόδρομου, διαγωνίζονται στο ποιος εκφράζει πιστότερα και υλοποιεί αποτελεσματικότερα στη χώρα μας τη διεθνή στρατηγική του κεφαλαίου.

Στις μέρες μας οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις στα εκπαιδευτικά συστήματα διαρκώς επιταχύνονται με διπλό στόχο:

α) η εκπαίδευση να υπηρετήσει αποδοτικότερα την καπιταλιστική οικονομία, να γίνει αποτελεσματικότερο εργαλείο της κερδοφορίας του μεγάλου κεφαλαίου· γι' αυτό, το σχολείο δε χρειάζεται να δίνει γνώσεις και ολόπλευρη μόρφωση αλλά κατάρτιση και δεξιότητες· και μάλιστα στο όνομα της *Δια Βίου Μάθησης* περιορίζεται ουσιαστικά η βασική γενική παιδεία

β) να λειτουργήσει η ίδια με ιδιωτικά-οικονομικά κριτήρια (ιδιωτικοποίηση), με το ιδεολόγημα ότι πρέπει ν' ανταγωνιστεί τον ιδιωτικό τομέα για να γίνει ποιοτική. Οι νέες ανάγκες της αγοράς αλλάζουν συνολικά τη δομή και το περιεχόμενο της αστικής εκπαίδευσης.

Σ' αυτό το πλαίσιο ο νέος εκπαιδευτικός καλείται να εργαστεί σε συνθήκες πολύ χειρότερες απ' ό,τι οι παλιότεροι συνάδελφοί του, αναλαμβάνοντας έναν άλλο ρόλο δήθεν "σύγχρονο", μα κατά βάθος αντιεκπαιδευτικό και αντικοινωνικό.

Το εργασιακό πρόβλημα

Ο νέος εκπαιδευτικός βιώνει πρώτα απ' όλα την εργασιακή ανασφάλεια, την εργασιακή ομηρία, τις ευέλικτες εργασιακές σχέσεις της Ε.Ε. Πολλοί από τους νέους εκπαιδευτικούς αναγκάζεστε να περιπλανηθείτε στο πανελλήνιο ως αναπληρωτές ή ωρομίσθιοι, πληρώνοντας κι από την τσέπη σας, για ν' αποκτήσετε την πολυπόθητη προϋπηρεσία και να κατοχυρώσετε "δικαίωμα" μόνιμου διορισμού. Η εργασιακή ομηρία συνεχίζεται και μετά το διορισμό, καθώς πολλοί παραμένουν «στη διάθεση του ΠΥΣΔΕ-ΠΥΣΠΕ» με προσωρινή τοποθέτηση αντί οργανικής θέσης. Άλλοι αναγκάζεστε να δίνετε και να ξαναδίνετε στον απαράδεκτο και ψυχοφθόρο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ, που λειτουργεί σαν λαιμητόμος, με όλο και πιο πολλά θύματα, καθώς μειώνονται οι μόνιμες θέσεις εργασίας. Όλα αυτά είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής της Ε.Ε. που έδωσε το σύνθημα για την απαξίωση και το κουρέλισμα των πανεπιστημιακών πτυχίων και οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ το υλοποίησαν με την κατάργηση της επετηρίδας και την αύξηση του αριθμού των αναπληρωτών και ωρομισθίων.

Έτσι σήμερα σ' όλη την Ε.Ε η μερική απασχόληση στο εκπαιδευτικό επάγγελμα κερδίζει όλο και περισσότερο έδαφος. Υπάρχουν χώρες που ο ρυθμός αύξησής της είναι 36%-73% (Ισπανία, Λιθουανία, Σλοβενία). Ιδιαίτερα διαδεδομένη είναι στο Βέλγιο, τη Γερμανία, τη Λετονία, τη Σουηδία, την Ολλανδία, τη Νορβηγία, επηρεάζοντας το 25% έως και 50% του συνόλου των εκπαιδευτικών (βλ. *Δίκτυο Ευρυδίκη*). Στη χώρα μας ο κλάδος των εκπαιδευτικών έρχεται δεύτερος στη μερική απασχόληση με ποσοστό 11%, μεγα-

λύτερο και από αυτό του κλάδου του τουρισμού!

Σε πολλά κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης που έχουν προχωρήσει τα μέτρα για την ανταγωνιστική λειτουργία του σχολείου (π.χ αποκέντρωση, αξιολόγηση, υποχρηματοδότηση κλπ.), το επάγγελμα του εκπαιδευτικού θεωρείται επάγγελμα υψηλού ρίσκου, χαμηλής ελκυστικότητας από άποψη μισθού και κύρους με αποτέλεσμα

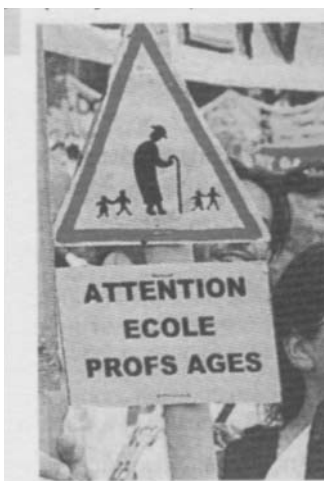
μεγάλο ποσοστό φυγής από το επάγγελμα (βλ. πρόσφατη Έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής "σχετικά με τη βελτίωση της ποιότητας της κατάρτισης των εκπαιδευτικών").

Μεγάλες είναι οι ευθύνες των πλειοψηφιών ΔΟΕ-ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ-ΣΥΝ-ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ), που συναινούν σ' όλη αυτή την κατάσταση της ομηρίας υιοθετώντας το αίτημα «18 μήνες αναπληρωτής ή ωρομίσθιος και μετά μόνιμος διορισμός»! Για το ΠΑΜΕ εκπαιδευτικών είναι αδιαπραγμάτευτο το δικαίωμα στη σταθερή και μόνιμη εργασία για όλους και γι' αυτό με συνέπεια διεκδικεί την κατάργηση του θεσμού του αναπληρωτή και ωρομίσθιου, την κατάργηση του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ, μαζικούς διορισμούς μόνιμων εκπαιδευτικών ακόμη και για τις "έκτακτες" ανάγκες μέσα από νέα επετηρίδα για αντικειμενικό τρόπο διορισμού των πτυχιούχων.

Το οικονομικό πρόβλημα

Η πολιτική της λιτότητας, που πλήττει όλους τους εργαζόμενους και μαζί τους εκπαιδευτικούς, πλήττει πολύ περισσότερο τους νέους εκπαιδευτικούς, αφού οι περισσότεροι (ωρομίσθιοι και αναπληρωτές) δεν αμείβετε για 12 μήνες το χρόνο και πληρώνετε καθυστερημένα, ενώ το κόστος της κατοικίας είναι δυσβάστακτο, καθώς το κράτος δε φροντίζει για την εξασφάλιση στέγης. Το γνωστό σλόγκαν όλων των κυβερνήσεων «δεν αντέχει η οικονομία» πρέπει να πάρει ταξική απάντηση. Η οικονομία δεν είναι ίδια για όλους. Υπερκέρδη, ρεμούλες, μίζες για το μεγάλο κεφάλαιο και τους υπηρέτες του και μισθοί φτώχειας για τους εργαζόμενους.

Να διεκδικήσουμε λοιπόν μισθούς με βάση τις σύγχρονες ανάγκες μας, με βάση το ριζοσπαστικό αίτημα του ΠΑΜΕ για 1800 € στον πρωτοδιόριστο

"Προσοχή σχολείο με ηλικιωμένους δασκάλους"

Από κινητοποίηση
Γάλλων εκπαιδευτικών

*Πού μας οδηγεί
η επιδοματική λογική;
Σήμερα τουλάχιστον 500 € από τα
μηνιαία έσοδα όλων των εκπαιδευτικών
είναι επιδόματα (εξωδιδασκτικές
απασχόλησεις, διδακτικές
προετοιμασίας,...), που δεν υπολογίζονται
στο βασικό μισθό και άρα ούτε και στη
σύνταξη. Αυτό θα οδηγήσει πολλούς
συναδέλφους στην "εθελούσια αποδοχή"
της παραμονής τους στην εργασία και
μετά την ηλικία συνταξιοδότησης.*

και όχι τα ψίχουλα και επιδόματα που αιτούνται στην πράξη οι πλειοψηφίες των ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, ΔΟΕ, ΟΛΜΕ. Ανάμεσα στα άλλα η λογική της υποκατάστασης του μισθού από επιδόματα ροκανίζει τα ασφαλιστικά-συνταξιοδοτικά μας δικαιώματα.

Το πρόβλημα της παιδαγωγικής μόρφωσης και επιμόρφωσης

Ο νέος εκπαιδευτικός ρίχνεται στη μάχη της διαπαιδαγώγησης και της μόρφωσης της νέας γενιάς, καλείται να προσφέρει χωρίς τα απαραίτητα επιστημονικά εφόδια που απαιτεί το επάγγελμα του εκπαιδευτικού, χωρίς καμιά ουσιαστική επιμόρφωση. Είναι σ' όλους γνωστό ότι οι λεγόμενες καθηγητικές αλλά και οι υπόλοιπες πανεπιστημιακές σχολές παρέχουν ελάχιστη, έως καθόλου, και πάντως αποσπασματική ψυχοπαιδαγωγική-διδακτική εκπαίδευση στο μέλλοντα εκπαιδευτικό. Η παιδαγωγική μόρφωση του εκπαιδευτικού δεν είναι κάτι δεύτερο κι ανεξάρτητο από τις βασικές σπουδές, για να περιορίζεται σε ορισμένα μαθήματα ή να μεταφέρεται σε μεταπτυχιακό επίπεδο. Αρνούνται ακόμη και σήμερα το ώριμο αίτημα για δημιουργία Ενιαίων Παιδαγωγικών Σχολών μέσα από την αναδιάρθρωση των πανεπιστημίων και την ίδια ώρα μιλούν για παιδαγωγική ανεπάρκεια των υποψηφίων αλλά και των διοριστέων, για τρίμηνες σχολές εισαγωγικής επιμόρφωσης πριν το διορισμό κλπ. Κι όμως οι Ενιαίες Παιδαγωγικές Σχολές θα μπορούσαν με αντίστοιχα στην ειδικότητα τμήματα και προγράμματα να λύσουν σε πανεπιστημιακό επίπεδο και την επιμόρφωση όλων των εκπαιδευτικών· ετήσια περιοδική επιμόρφωση με απαλλαγή των εκπαιδευτικών από τα διδακτικά τους καθήκοντα.

Από τα “γράμματα” στα “προγράμματα”

Το σχολείο από “ναός” της γνώσης, χώρος μόρφωσης και παιδείας, μετατρέπεται σε «οίκο εμπορίου». Τραπεζίτες, βιομήχανοι, μεγαλοεκδότες υπό την αιγίδα του Υπουργείου Παιδείας αλωνίζουν ελεύθερα και προκλητικά

στην εκπαίδευση, γίνονται ανάδοχοι σχολικών βιβλίων και χορηγοί “καινοτόμων δράσεων”, διοργανώνουν συνέδρια και κάθε είδους εκδηλώσεις, για να εκπολιτίσουν τους νέους με τις μοντέρνες “αξίες” του “ευρωπαϊού πολίτη”: τον ανταγωνισμό, την “επιχειρηματικότητα”, τον “κοινωνικό εταιρισμό”, το “ενδιαφέρον” των επιχειρήσεων για

Ανορθόγραφη η στρατηγική του κεφαλαίου κατακερματίζει τη μόρφωση, που ξεπέφτει.

το περιβάλλον, την υγεία και τα ανθρώπινα δικαιώματα, τη διεθνή καταπολέμηση της “τρομοκρατίας” κλπ.

Γνώση και μόρφωση υποκαθίστανται από τις χρηστικές δεξιότητες και τη “δια βίου μάθηση” που ορίζει η “παιδαγωγική” των μονοπωλίων και οι οργανισμοί τους (Ε.Ε. και ΟΟΣΑ), τις αναγκαίες δηλαδή αποσκευές για την ισόβια εργασιακή περιπλάνηση και ημιμάθεια.

Οι αντιδραστικές τομές στο περιεχόμενο της αστικής εκπαίδευσης, η υποκατάσταση της όποιας βασικής γενικής παιδείας από δεξιότητες εφήμερες και ληξιπρόθεσμες σύμφωνα με τις διαρκώς μεταβαλλόμενες ανάγκες της αγοράς, προδιαγράφουν έναν άλλο ρόλο για το νέο εκπαιδευτικό και οδηγούν σε νέα αδιέξοδα. Αξιοποιώντας το υπαρκτό πρόβλημα του άχαρου και ανιαρού σχολείου, που καταστέλλει τη δημιουργικότητα και την πρωτοβουλία των μαθητών, η Ε.Ε. και οι εγχώριοι εκφραστές της ισχυρίζονται ότι για όλα αυτά φταίει η «*από καθέδρας αυθεντία*» του εκπαιδευτικού. Γι’ αυτό ο ρόλος του πρέπει να αλλάξει. Χρειάζεται, όπως μας λένε, «*οι εκπαιδευτικοί ν’ αποδεχτούν ότι δεν αποτελούν τη μοναδική πηγή γνώσης*» και να μετεξελιχθούν σε «*διαμεσολαβητές και διαχειριστές της γνώσης*» διευκολύνοντας τους μαθητές να την προσεγγίσουν μόνοι τους και από διάφορες πηγές. Αυτό που αληθινά εννοούν είναι να πάψει ο εκπαιδευτικός να μορφώνει συστηματικά τους μαθητές του, για ν’ αναλάβουν δράση εκτός από την οικογένεια και την παρέα, τα ΜΜΕ, οι πολυεθνικές του θεάματος, οι μεγαλοεκδότες με τα πλουμιστά διδακτικά πακέτα των CD Rom και DVD και οι επιχειρήσεις-χορηγοί που μπαινοβγαίνουν στο σχολείο. Ο εκπαιδευτικός απλώς θα διαχειρίζεται αυτόν το συμφερό εντυπώσεων και εμπειριών που θα κουβαλάει ο κάθε μαθητής στο κεφάλι του.

Η υποκατάσταση του ρόλου του εκπαιδευτικού από τις «*νέες τεχνολογίες*» είναι απόλυτα φυσιολογική στο βαθμό που το ζητούμενο για το σχολείο δεν είναι η ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας αλλά η εκγύμναση δεξιοτήτων. Έτσι, παράλληλα με την υποβάθμιση του παιδαγωγικού ρόλου μας, προχωράει και η υποτίμηση των παιδικών και νεανικών αναγκών και ενδιαφερόντων.

Γι’ αυτό τα κάθε είδους σεμινάρια, ατάκτως ερριμμένα, και η περιβόητη εισαγωγική επιμόρφωση μόνο προβλήματα και σύγχυση προκαλούν στο νέο εκπαιδευτικό. Ακόμα κι αν επενδύονται με τον παιδαγωγικό μανδύα θεωριών που σε άλλες εποχές γέννησε η αστική σκέψη (*σχολείο εργασίας, ομαδοσυνεργατική, σχολική κοινότητα, ενιαία συγκεντρωτική διδασκαλία...*), τέτοιες επιμορφώσεις δεν υπηρετούν την Παιδαγωγική επιστήμη, αλλά υπαγορεύονται από άλλες σκοπιμότητες. Προπονούν το νέο εκπαιδευτικό στο κυνήγι των διάφορων “*ευρωπαϊκών προγραμμάτων*”, τον καλούν να μάθει πώς θα προσελκύει χορηγούς, πώς πρέπει να συμπεριφέρεται στο σχολείο της “*επιχειρηματικότητας*” και των εφήμερων δεξιοτήτων και πώς

θα εφαρμόζει τις δήμεν καινοτόμες δράσεις της “διαθεματικότητα”, της “ευέλικτης ζώνης”, της αξιολόγησης κλπ. σε βάρος της επιστημονικής θεώρησης του κόσμου, της ενιαίας βασικής -γενικής παιδείας και της συνολικής συλλογικής λειτουργίας του σχολείου.

Η αστική τάξη με τα επιτελεία της “ενημερώνουν” το νέο εκπαιδευτικό ότι για τα χάλια της εκπαίδευσης, για τους φραγμούς, για τη μαθητική διαρροή¹, για την ανεργία, με λίγα λόγια για την ταξική παιδεία δεν ευθύνεται η αντιλαϊκή πολιτική τους, αλλά φταίνει: ο βιοπαλαιστής γονιός που αναγκάζεται να κάνει και δύο δουλειές για να τα φέρει βόλτα, η δήμεν αδιαφορία και οι απεργίες των εκπαιδευτικών, η έλλειψη αξιολόγησης², ο “κρατισμός” στην εκπαίδευση και η λειψή αποκέντρωση³, η απουσία “Σχολικού Επαγγελματικού Προσανατολισμού” και τεστ «αυτογνωσίας», ώστε κάποια παιδιά που «δεν παίρνουν τα γράμματα» να στραφούν από νωρίς στην τεχνική εκπαίδευση (για το καλό τους τάχα, παραμένει διαφοροποιημένη πρόωρα η εκπαίδευση σε “γενική” – ακαδημαϊκή και “τεχνική” – επαγγελματική).

Και όταν ο εκπαιδευτικός, παρ’ όλες τις αντιεπιστημονικές θεωρίες και τα ιδεολογήματα, δεν υποτάσσεται, δεν ενσωματώνεται, γιατί κατανοεί με την επίδραση και του λαϊκού κινήματος ότι η ρίζα των εκπαιδευτικών ανισοτήτων βρίσκεται στην ίδια την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και τη θέση του καθενός σ’ αυτήν, τότε πρέπει να παραμεριστεί. Καινοτόμα αντίληψη θεωρούνται από μόνες τους οι “νέες τεχνολογίες” για χάρη των οποίων ο εκ-

1. Η μαθητική διαρροή στο Γυμνάσιο είναι γύρω στο 15%. Το ζήτημα για την Ε.Ε. και το Π.Ι. (βλέπε παρουσίαση σχετικής έρευνας Γενάρη ‘07) δεν είναι να αντιμετωπιστεί η διαρροή, αλλά ν’ αναπτυχθεί το δίκτυο της “δια βίου εκπαίδευσης-κατάρτισης”, προκειμένου να δίνει στους νέους δεξιότητες άμεσης απόδοσης στην οικονομία της αγοράς. Στο ερώτημα αν «είναι πάντα η διαρροή αρνητική», το Π.Ι. υιοθετεί την άποψη «...είναι θέμα οπτικής γωνίας»(!). Στη συνέχεια υποστηρίζει: «Από την άλλη πλευρά, με τη δια βίου εκπαίδευση εξασφαλίζεται μεγαλύτερη ευελιξία στην είσοδο και έξοδο σε εκπαιδευτικές δομές, οι οποίες ελλείψεις μπορούν να καλυφθούν εκ των υστέρων και ενδεχομένως το πρόβλημα της εγκατάλειψης του σχολείου, ακόμη και της υποχρεωτικής βαθμίδας, να μην έχει σήμερα και πολύ περισσότερο να μην έχει στο μέλλον την ίδια σημασία και βαρύτητα».

2. Η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου και των σχολικών μονάδων αναδεικνύεται σ’ όλη την Ε.Ε. βασικός μοχλός για τη γενίκευση και επιτάχυνση της ιδιωτικοκοινωνικής, ανταγωνιστικής λειτουργίας και κατηγοριοποίησης της εκπαίδευσης σ’ όλες τις βαθμίδες. Οι περίφημοι 16 δείκτες αξιολόγησης του ΟΟΣΑ και της Ε.Ε., με τους οποίους αξιολογούνται και κατατάσσονται τα εκπαιδευτικά συστήματα των χωρών, αναφέρονται σε δεξιότητες που εξυπηρετούν τις άμεσες ανάγκες της αγοράς.

3. ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΣΥΝ τάσσονται υπέρ της “αποκέντρωσης”- “αυτονομίας” και της “ελεύθερης επιλογής” σχολείου. Πρόγραμμα, χρηματοδότηση και επιλογή εκπαιδευτικών θα καθορίζονται σε τοπικό επίπεδο. Η “αποκέντρωση του σχολικού συστήματος” δεν είναι παρά η εμπορευματοποίηση της παιδείας και νομιμοποίηση των κοινωνικών ανισοτήτων που βαφτίζονται “ελευθερίες επιλογής” και “τοπικές ανάγκες”. Θα σημαίνει βαθύτερη ταξική κατηγοριοποίηση και διαφοροποίηση των σχολείων.

παιδευτικός, αν δεν πάει στην άκρη, πρέπει να τυποποιήσει τη διδασκαλία του. Ή ότι ο εκπαιδευτικός, στο όνομα του ότι δεν προσφέρουμε πλέον έτοιμες-κατακτημένες γνώσεις στο παιδί αλλά «*το μαθαίνουμε πώς να μαθαίνει*», πρέπει να ξεχάσει για ποιο σκοπό ο μαθητής μαθαίνει, ότι μαθαίνει πώς να ζει. Και ψάχνοντας τις πρωτότυπες μορφές διδασκαλίας στο τέλος κι ο πιο καλοπροαίρετος εκπαιδευτικός κινδυνεύει να χάσει την ουσία: *ζει ο μαθητής στο σχολείο και μαθαίνει πώς να ζήσει μια ανθρώπινη ζωή*; Γιατί το σχολείο σήμερα εξοτώνει, χωρίς να μορφώνει;

Η "Αξιολόγηση" του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος από τον ΟΟΣΑ

Το 1995 ο ΟΟΣΑ δημοσίευσε έκθεση για τις αλλαγές που "έπρεπε" να γίνουν στην ελληνική εκπαίδευση. Όλες οι "εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις" που ακολούθησαν εφαρμόζον σταδιακά αυτά τα μέτρα κι έχουν την ίδια στρατηγική των επιχειρήσεων. Εμείς απλά υπογραμμίζουμε ορισμένα σημεία της.

&10: Αν και υπάρχει μια ισχυρή παράδοση υπέρ των δημόσιων υπηρεσιών για όλους, φαίνεται αναγκαίο να βρούμε τρόπους με τους οποίους η εκπαίδευση μπορεί να προσελκύσει πόρους. Όσον αφορά την Τριτοβάθμια εκπαίδευση, κάποια οικογενειακή συνεισφορά σε δίδακτρα και άλλες δαπάνες δεν αποκλείεται από τους εμπειρογνώμονες, αν και κατανοούμε ότι αυτό θα μπορούσε να συναντήσει σθεναρή αντίσταση. Μια δυνατότητα θα μπορούσε να είναι η εξασφάλιση περισσότερων θέσεων στα πανεπιστήμια με το να επιτρέπουν στις τοπικές αρχές την ανεύρεση των επιπρόσθετων χρημάτων που χρειάζονται. Η προοπτική των πρόσθετων κατά τόπους φόρων ίσως είναι προτιμητέα ...Στο επίπεδο της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, σχολικές επιτροπές ήδη συγκεντρώνουν χρήματα για την κάλυψη κτηριακών αναγκών και συντήρησης. Τα εκπαιδευτικά ιδρύματα ...να υιοθετήσουν ένα επιχειρηματικό πνεύμα.

&12: Οι πιο σωστές μορφές δημοκρατίας και ισότητας δίνουν την ευκαιρία στο άτομο για ατομική πρόοδο στο πλαίσιο μιας πολιτικής γενικευμένων τύπων, δια μέσου διαδικασιών που έχουν προσαρμοστεί στις ανάγκες ατόμων και κοινοτήτων την κατάλληλη ώρα και στον κατάλληλο τόπο.

&14: Ο μηχανιστικός κοινωνικός ισοπεδωτισμός εμφανίζεται στο δικαίωμα των μαθητών για δωρεάν βιβλία και τροφή, στη λίστα αρχαιότητας που αφορά στο δημόσιο τομέα, ... και στο σχεδόν απεριόριστο δικαίωμα κάθε σπουδαστή για την απόκτηση πτυχίου, εφόσον έχει εξασφαλιστεί η εισαγωγή του στο πανεπιστήμιο. Έτσι η νεολαία είναι από πολύ νωρίς κοινωνικοποιημένη στο να θεωρεί το χώρο της εκπαίδευσης σαν "χώρο συνταξιοδότησης", κάτι που εμποδίζει ...τη δημιουργία πιο έντεχνων μορφών ιδιωτικής επιχείρησης.

&15: Όλες αυτές οι υπερισχύουσες παραδοχές έχουν σε μεγάλο βαθμό αρνητικές συνεκδοχές, οι οποίες πρέπει ν' αντικατασταθούν από μια επαγγελματική ηθική που θέτει ως προϋπόθεση ότι οι δάσκαλοι/καθηγητές θα χρησιμοποιούν την πείρα τους με αλτρουϊστική φροντίδα για τις ανάγκες των πελατών τους.

&17: Ο δάσκαλος/καθηγητής είναι ο κύριος πόρος στο χώρο της εκπαίδευσης. Είναι απαραίτητο να προσλαμβάνεται κατ' επι-

λογήν και όχι με βάση την επετηρίδα, να είναι αποτελεσματικά εκπαιδευμένοι (δια μέσου της κατάρτισής του από υπηρεσιακούς παράγοντες, ...) ώστε να μετατραπεί το εκπαιδευτικό προσωπικό σ' ένα πλήρες επαγγελματικό εκπαιδευτικό σώμα. Ο εκάστοτε καθηγητής, ανάλογα με την επαγγελματική του κρίση, θα πρέπει να ελαφρύνει τη διδακτική ύλη από το άψυχο βάρος ενός συγκεντρωτισμού που βασίζεται σ' ένα και μόνο σχολικό βιβλίο, ώστε ο ίδιος να μπορέσει να την προσαρμόσει στα τοπικά ενδιαφέροντα και τις ανάγκες.

&22: Παρά τα βήματα αποκέντρωσης που έχουν γίνει, το εκπαιδευτικό σύστημα παραμένει συγκεντρωτικό. Το πρόγραμμα των μαθημάτων προδιαγράφεται από το κέντρο αποφάσεων και τα βιβλία που έχει προσδιορίσει το κέντρο αποφάσεων.

&34: Η αξιολόγηση σχολείων επιβάλλεται να ενθαρρύνει τα σχολεία να χρησιμοποιούν την ελευθερία τους προς αποφυγή μιας αποκλειστικής εξάρτησης από ένα εθνικό πρόγραμμα διδασκαλίας. Πρέπει να ενθαρρύνει την αυτοαξιολόγηση που θα χρησιμοποιηθεί ... για να παρέχει τις απαραίτητες πληροφορίες για εξωτερική/αντικειμενική αξιολόγηση. Είναι απαραίτητο να συσχετίζεται με ένα τεκμηριωμένο σκεπτικό για το ρόλο του καθηγητή και τους στόχους της διδασκαλίας.

&61: Η ευθύνη για τη συντήρηση και τις επισκευές πρέπει να παραμένει στα χέρια των τοπικών αρχών αλλά οι πρωτοβουλίες και των σχολείων και των τοπικών αρχών ως προς την εξασφάλιση κάποιας βελτίωσης είναι απαραίτητο να προωθηθούν, τα δε εμπόδια νομικής ή διοικητικής φύσεως θα πρέπει να ξεπεραστούν. Επιπροσθέτως η χρήση πόρων που παρέχονται από συλλόγους γονέων και τοπικές επιχειρήσεις πρέπει να ενθαρρύνεται. Το Υπουργείο επιβάλλεται να διαθέτει τα αντίστοιχα συμπληρωματικά κονδύλια για τέτοια έργα. Τέτοιου είδους ενέργειες θα ενθαρρύνουν την αίσθηση ευθύνης από πλευράς των τοπικών παραγόντων για τα δικά τους σχολεία και θα οδηγήσουν στην εμπέδωση ενός αισθήματος ιδιοκτησίας...

&62: Τα προγράμματα μαθημάτων θα συντάσσονται κατά τέτοιον τρόπο ώστε να λαμβάνονται υπόψη η ευρεία κλίμακα ικανοτήτων και ενδιαφερόντων των μαθητών, καθώς επίσης και οι τοπικές συνθήκες και ανάγκες...

&63: Η ελεύθερη αγορά βιβλίων και η ελευθερία επιλογής μεταξύ εγκεκριμένων βιβλίων είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις ανάπτυξης των αναλυτικών προγραμμάτων.

Το υψηλό ποσοστό μαθητών που εγκαταλείπουν το σχολείο στις λιγότερο πυκνοκατοικημένες περιοχές μπορεί να ελαττωθεί εάν το πρόγραμμα μαθημάτων προσανατολιστεί στις τοπικές ανάγκες και εάν στο ωρολόγιο πρόγραμμα ληφθεί σοβαρά υπόψη η αναγκαιότητα των μαθητών να συμμετέχουν στις επαγγελματικές οικογενειακές δραστηριότητες.»

Να γίνουμε αληθινοί παιδαγωγοί

Η αστική τάξη, η κυρίαρχη πολιτική υποτάσσει την εκπαίδευση στα δικά της συμφέροντα, στη διαιώνιση του κοινωνικο-οικονομικού της συστήματος. Γι' αυτό ήθελαν και θέλουν τον εκπαιδευτικό εργασιακά όμηρο, οικονομικά καθηλωμένο αλλά κι επιστημονικά απληροφόρητο και αμόρφωτο.

Η εργατική τάξη, η νέα γενιά, ο λαός μας αναζητάει όμως στο πρόσωπο του νέου εκπαιδευτικού τον παιδαγωγό που θα εμπνεύσει στο νέο την αγάπη για τη μόρφωση, που μάχεται για την ολόπλευρη διαμόρφωση ελεύθερων και συνειδητών ανθρώπων με οράματα και ιδανικά. Γιατί, όπως έλεγε ο μεγάλος μας διανοητής και παιδαγωγός Δ. Γληνός, δε σπουδάζουμε για να σπουδάζουμε, «η μόρφωση δεν είναι ζήτημα γνώσης, είναι ζήτημα ζωής». Σκοπός του σχολείου πρέπει να γίνει η διαπαιδαγώγηση ανθρώπων με επιστημονική κοσμοθεωρία που θα κατανοούν το ρόλο τους στην κοινω-

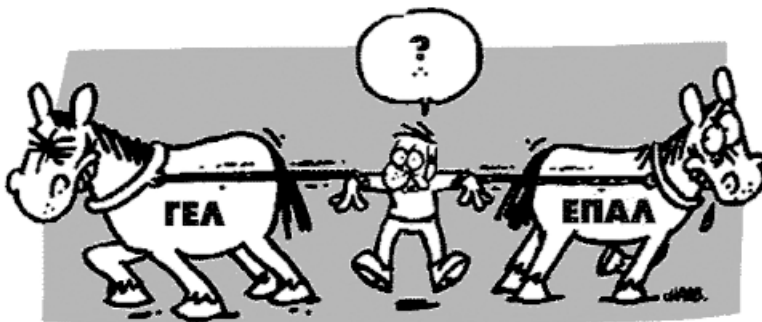
νική εξέλιξη.

Σε καμία περίπτωση ο εκπαιδευτικός δεν πρέπει να εγκαταλείψει την αποστολή του μπροστά στις δυσκολίες, το γενικότερο βιοτικό και πολιτιστικό επίπεδο, την άθλια υποδομή των σχολείων, την προσπάθεια των κυβερνώντων να τον “συμμορφώσουν” στα δικά τους μέτρα. Η δεύτερη δουλειά, το φροντιστήριο, το ιδιαίτερο ή το κυνήγι προγραμμάτων εξοντώνουν, αποπροσανατολίζουν τον εκπαιδευτικό και παγιώνουν-οξύνουν, αντί να λύσουν τα προβλήματα. Ν’ αρνηθούμε λοιπόν ν’ αποκτήσουμε συμπληρωματικό εισόδημα πατώντας στα χάλια της παιδείας.

Το ερώτημα που όλοι μας πρέπει να απαντήσουμε είναι **τι άνθρωπο θέλουμε να διαμορφώνει το σχολείο και για ποια κοινωνία;** Και σε αυτό μέσος δρόμος δεν υπάρχει. Είτε θα γίνουμε δάσκαλοι που θα τολμήσουμε να διδάξουμε την αλήθεια, τον αγώνα και τελικά την αξιοπρεπή και τίμια στάση ζωής στους μαθητές μας, είτε θα μετρήσουμε το μπί μας με βάση τα κριτήρια των επιχειρήσεων που βλέπουν σε κάθε μαθητή και έναν πιθανό πελάτη και αυριανό εργαζόμενο προς εκμετάλλευση.

Πρέπει να έχουμε πάντα στο μυαλό μας την κοινωνική καταγωγή των μαθητών μας, τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η λαϊκή οικογένεια και καθρεφτίζονται στους μαθητές μας. Για μας η κακή σχολική επίδοση και η αδιαφορία του μαθητή δε μπορεί να είναι αφορμή για να αφεθεί ένα παιδί στην τύχη που του έχει προδιαγράψει η ταξική κοινωνία.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η εργασία του εκπαιδευτικού και η σύνδεση της προσπάθειάς του μέσα στην τάξη με τις γενικότερες διεκδικήσεις. Γι’ αυτό η θέση του νέου εκπαιδευτικού είναι με το λαό σ’ ένα ευρύ Μέτωπο που αγωνίζεται και διεκδικεί μόρφωση και δουλειά για όλους. Για μισθούς που θα καλύπτουν τις σύγχρονες ανάγκες, για την αύξηση των δαπανών για την παιδεία, για τη διεύρυνση της βασικής εκπαίδευσης μέσα από «*Ενιαίο 12χρονο βασικό υποχρεωτικό σχολείο*», αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν για όλα τα παιδιά, που θα είναι προϋπόθεση για την οποιαδήποτε επαγγελματική επιλογή. Ενιαίο σχολείο χωρίς τον ξεπερασμένο διαχωρισμό σε Δημοτικό – Γυμνάσιο – Λύκειο, χωρίς διακρίσεις σε Γενικό – Τεχνικό, χωρίς διαίρεση του προγράμματός του σε κατευθύνσεις, κύκλους κλπ.

Σχολείο που θα παρέχει επαρκή μόρφωση με γενικό επιστημονικό κοσμοθεωρητικό υπόβαθρο σ' όλα τα παιδιά, θ' αποκαθιστά δημιουργικά τη σχέση θεωρίας και πράξης και σφαιρικά θα διαπλάθει την προσωπικότητά τους μέχρι την ενηλικίωσή τους.

Η αναμόρφωση της παιδείας προς όφελος του Λαού και της νέας γενιάς του, δεν μπορεί να έρθει χωρίς σύγκρουση με τη λογική της αγοράς και του κέρδους, χωρίς σύγκρουση με τους μηχανισμούς και την πολιτική της ΕΕ, του ΟΟΣΑ και των άλλων ιμπεριαλιστικών κέντρων που καθοδηγούν και υπαγορεύουν αυτή την πολιτική στην παιδεία, στην εργασία, συνολικά στην κοινωνική ζωή. Αυτό απαιτεί άλλους συσχετισμούς στο συνδικαλιστικό και πολιτικό επίπεδο, στο επίπεδο τελικά της εξουσίας.

Νέοι εκπαιδευτικοί, οι δρόμοι που ανοίγονται μπροστά σας είναι δύο: ή θα πάτε με το μέρος της κυρίαρχης πολιτικής και θα προσυπογράψετε την ανασφάλεια και τη διαρκή υποβάθμιση της θέσης σας, ή θα πάτε με το μέρος της σύγκρουσης και της ρήξης, που είναι οι μόνοι όροι για την επίλυση των προβλημάτων, μέσα από μίαν άλλη οικονομική - κοινωνική πραγματικότητα και ανάπτυξη προς όφελος του λαού. Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει. Αρκετοί από εσάς εργάζεστε χρόνια αναπληρωτές ή ωρομίσθιοι και γνωρίζετε πολύ καλά πού οδήγησαν τα πράγματα οι εκπαιδευτικές ομοσπονδίες με τις γνωστές προτάσεις τους για τις διάφορες ρυθμίσεις. Το ΠΑΜΕ Εκπαιδευτικών σας καλεί να συσπειρωθείτε στις γραμμές του, να υπερασπιστείτε στα συνδικάτα το πλαίσιο του, να δράσετε μέσα στο ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα με αισιοδοξία, πείσμα και δύναμη.

Αναρωτηθείτε κι εσείς με τη σειρά σας: *«Πού ανήκετε; Το μεγαλύτερο πλήθος από σας είναι φτωχά παιδιά. Αν ακούσετε το αίμα σας, δε θα προδώσετε την τάξη σας. Θα πάτε με το μέρος των φτωχών και θ' αγωνιστείτε και εσείς για τη νέα ζωή»* (Δ. Γληνός, άρθρο για τους φοιτητές -μελλοντικούς επιστήμονες).

Από τη Διακήρυξη της Διοικητικής Επιτροπής του Εκπαιδευτικού Ομίλου Αθήνα 20 Ιούνη 1927

Ο Εκπαιδευτικός Όμιλος από το τέλος του 1920, με τις βδομαδιατικές συγκεντρώσεις, ομιλίες και συζητήσεις των μελών του ήταν σ' αδιάκοπη επαφή με τα ρεύματα των ιδεών, που κυκλοφορούσαν και στον τόπο μας και στον έξω πολιτισμένο κόσμο.

Οι ζυμώσεις αυτές, που έγιναν μάλιστα εντονότερες στα τελευταία τρία χρόνια (1924, 1925, 1926) φέρανε μια ριζική διχογνωμία και μέσα στη Διοικητική Επιτροπή και στον πλατύτερο κύκλο των μελών του Ομίλου.

Έτσι παρουσιάστηκε από δυο μεριές η απαίτηση ν' αναθεωρηθούν οι προγραμματικές αρχές του Ομίλου **α) από στοιχεία συντηρητικά**, που άρχισαν να θεωρούν επικίνδυνο πια για όλη την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, να υπάρχουν μέσα στον Όμιλο μέλη, που τείνουν να συσχετίζουν το εκπαιδευτικό πρόβλημα με το κοινωνικό. Τα μέλη αυτά τα θεωρούσαν υπεύθυνα και για τους κρατικούς διωγμούς των μεταρρυθμιστών. Και **β) από στοιχεία ριζοσπαστικά**, που ήθελαν ίσα-ίσα να ξεκαθαρίσουν την αόριστη και συγχυσμένη κοινωνιολογική βάση, που είχαν ως τώρα τα αιτήματα της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης.

Τι ζητούσαν οι συντηρητικοί

Οι απαιτήσεις των συντηρητικών συγκεντρώθηκαν σε τρία σημεία.

Το πρώτο αναφέρεται στον ταξικό χαρακτήρα της Παιδείας και το χαρακτήρα του αγώνα για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Κάθε προσπάθεια να σχετιστεί και το έργο του σχολείου και ο αγώνας για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση με την κοινωνική βάση και κοινωνική σύνθεση και τους αγώνες των κοινωνικών τάξεων, τη θεωρήσανε για μεταστροφή του έργου του Ομίλου σε επιχείρηση πολιτική. Το καθαρό παιδα-

γωγικό αντίκρισμα των πραγμάτων, είπαν, είναι ολότελα ανεξάρτητο από την κοινωνική σύνθεση και τους κοινωνικούς αγώνες, είναι υπερταξικό. Γι' αυτό είναι δυνατή και η ύπαρξη υπερταξικής παιδείας ανεξάρτητα από την ύπαρξη κοινωνικών τάξεων. Έτσι όσοι δέχονται πως όλες οι κοινωνικές οργανώσεις και η παιδεία είναι αναγκαστικά εξαρτημένες από τη μορφή της κοινωνικής σύνθεσης, δεν είναι παιδαγωγοί, μα πολιτικοί ή ακόμα χειρότερα «πολιτεύονται». Ο Όμιλος λοιπόν ή πρέπει να δηλώσει και ν' αναγράψει στο πρόγραμμά του ότι στέκεται «*υπεράνω των τάξεων*» ή παύει να είναι εκπαιδευτικό σωματείο, αλλάζει σκοπό και κατεύθυνση και γίνεται σωματείο πολιτικό....

Τις απαιτήσεις αυτές των συντηρητικών τις πολέμησαν έντονα τα προοδευτικά στοιχεία του Ομίλου.

Έχει σχέση η παιδεία με τις κοινωνικές τάξεις;

Το πρώτο αίτημα σχετικά με τον ταξικό χαρακτήρα της παιδείας δεν είχε κανένα άλλο σκοπό, παρά να διώξει κάθε υποψία πως ο Όμιλος και η Εκπαιδευτική μεταρρύθμιση έχουν οποιαδήποτε σχέση με τον κομμουνισμό και την κομμουνιστική κίνηση, αφού η αναγνώριση της πάλης των τάξεων είναι η βασική αρχή του επιστημονικού σοσιαλισμού, λοιπόν και του κομμουνισμού.

Αστήριχτο αίτημα για να πετύχει αβέβαιο αποτέλεσμα. Γιατί, για να σταθεί το αίτημα αυτό, θάπρεπε ν' αποδειχτεί επιστημονικά πρώτα-πρώτα αν καμιά από τις ιστορικά μελετημένες σύνθετες κοινωνίες ήταν χωρίς κοινωνικές τάξεις, έπειτα αν στάθηκε μέσα σ' αυτές παιδεία που να

μην ήταν ταξικά καθορισμένη, τρίτο αν μπορεί να λείψει ο ταξικός χαρακτήρας της παιδείας χωρίς να λείψουν οι κοινωνικές τάξεις, τέταρτο αν υπάρχει καθαρά παιδαγωγικό (δηλαδή ανεξάρτητο από κάθε σχέση με την κοινωνική οργάνωση), αντίκρισμα των πραγμάτων για μια παιδεία δημόσια και κρατικά οργανωμένη. Η θεωρία **«το κράτος υπεράνω των τάξεων»** τη στιγμή που υπάρχουν τάξεις, είναι καθαρό ξεγέλασμα, για να κρύψει την πραγματικότητα, δηλαδή **«το κράτος υπέρ της άρχουσας τάξης»**.

Γι' αυτό η θεωρία πως ο Εκπαιδευτικός Όμιλος, άμα δεχτεί ειλικρινά την αρχή της πάλης των τάξεων, παύει να είναι εκπαιδευτικό σωματείο και γίνεται πολιτικό, δε σημαίνει τίποτα άλλο παρά πως ο Όμιλος δεν πρέπει ίσα-ίσα ν' αντικρίζει το συμφέρο του "συνόλου", παρά **μιας μόνο τάξης**, της αστικής, και να μελετάει τα εκπαιδευτικά ζητήματα μέσα στο πλαίσιο μόνο των δικών της συμφερόντων.

Μόνο λοιπόν άμα αναγνωρίσει και δεχτεί την αλήθεια για τον κοινωνικό καθορισμό της παιδείας, τότε και μόνο τότε εργάζεται πραγματικά για το σύνολο, τότε και μόνο τότε αγκαλιάζει ολόκληρο το πρόβλημα της παιδείας. Γιατί τότε βλέπει ο Όμιλος την αλήθεια και ερμηνεύει σωστά. Βλέπει ως ποιο σημείο μπορεί να προχωρήσει η άρχουσα τάξη στην οργάνωση της παιδείας και ακόμα πως το σημείο αυτό, που άγρυπνα φυλάγεται, είναι η γραμμή του ταξικού συμφέροντος.

Βλέπει πως κανένας ρομαντικός φιλανθρωπισμός και μόνο ο αγώνας μπορεί να δώσει ένα μέρος ή το σύνολο από τα πνευματικά αγαθά, σε κείνους που σήμερα δεν τάχουν, όπως μόνο με τον αγώνα μπορούν να κατακτήσουν οι αδικημένοι ένα μέρος ή το σύνολο από τα υλικά αγαθά.

Βλέπει πως αυτοί αποτελούν σήμερα τα οχτώ δέκατα του λαού κι όμως η αδικία

υπάρχει. Εκπαιδευτική πρόοδος και εκπαιδευτική αναγέννηση δε σημαίνει τίποτα άλλο παρά να κατακτήσουν αληθινά τα πνευματικά αγαθά όλοι όσοι έχουν φυσιολογικά τη δυνατότητα μέσα τους. Ο Εκπαιδευτικός Όμιλος λοιπόν δεν μπορεί να λέγεται και να είναι αληθινά προοδευτικό σωματείο, αν δε μελετήσει τα μέσα και δε βοηθήσει μ' όλη του τη δύναμη, για να λείψει πια αυτή η αδικία. Αυτό είναι το νόημα της Λαϊκής Εκπαιδευτικής Μεταρρύθμισης.

Και ο Εκπαιδευτικός Όμιλος, όταν πάψει να επιδιώκει και να προετοιμάζει μια ουσιαστική λαϊκή εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, τότε ίσα-ίσα βγαίνει έξω από το σκοπό του και αλλάζει κατεύθυνση.

Τις ιδέες αυτές διατυπώσανε οι προοδευτικοί του Ομίλου με την ακόλουθη αρχή.

«Κάθε σημαντική κοινωνική μεταρρύθμιση, άρα και η εκπαιδευτική, γίνεται με μέσο την πάλη των κοινωνικών τάξεων.»

Η ελληνική αστική τάξη, όπως έδειξε η ως τώρα πείρα του Εκπαιδευτικού Ομίλου, ή καταπολεμάει άμεσα ή δεν επιδιώκει ειλικρινά μιαν ουσιαστική λαϊκή εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Γι' αυτό ο Όμιλος βλέπει πως η λαϊκή εκπαιδευτική μεταρρύθμιση δεν μπορεί να έχει άλλο κοινωνικό φορέα και πρόμαχο παρά τις κοινωνικές εκείνες τάξεις, που σαν αδικημένες συνειδητοποιούν καθαρά τα κοινωνικά προβλήματα και αγωνίζονται για την πραγματοποίηση κοινωνικών μεταρρυθμίσεων, αναγκάζοντας έτσι και την άρχουσα τάξη να βελτιώνει τους θεσμούς της. Γι' αυτό ο Εκπαιδευτικός Όμιλος, σα σωματείο εκπαιδευτικής πρωτοπορίας, έχει χρέος να εργάζεται και να εκφράζει τα εκπαιδευτικά αιτήματα και να διαμορφώνει την εκπαιδευτική συνείδηση των λαϊκών τάξεων (εργατικής, αγροτικής, μικροαστικής)».

Β'
ΠΑΡΕ ΕΝΕΡΓΑ
ΜΕΡΟΣ
ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ
ΚΙΝΗΜΑ

ΑΚΟΥΣΑ ΠΩΣ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ

Άκουσα πως τίποτα δε θέλετε να μάθετε.
Απ' αυτό βγάλω το συμπέρασμα πως είδατε εκατομμυριούχοι.
Το μέλλον σας είναι σιγουρευμένο - το βλέπετε
μπροστά σας σ' άπλετο φως. Φροντίσαν
οι γονείς σας για μη σκοντάψουνε τα πόδια σας
σε πέτρα. Γι' αυτό τίποτα δε χρειάζεται
να μάθετε. Έτσι όπως είσαι
εσύ μπορείς να μείνεις.

Κι έτσι κι υπάρχουνε ακόμα δυσκολίες, μιας κι οι καιροί
όπως έχω ακούσει είναι ανασφαλείς,
τους ηγέτες σου έχεις, που σου λένε ακριβώς
τι έχεις να κάνεις για να πας καλά.
Έχουνε μαθητέψει πηλάι σε κείνους
που ξέρουν τις αλήθειες
που ισχύουνε για όλους τους καιρούς
μα και τις συνταγές που πάντα βοηθάνε.

Μιας και για σένα γίνονται τόσο ποηλάι
δε χρειάζεται ούτε δαχτυλάκι να κουνήσεις.
Βέβαια, αν τα πράγματα ήταν διαφορετικά,
η μάθησή θα 'τανε υποχρέωσή σου.

ΜΤ.ΜΠΡΕΧΤ

Β. ΠΑΡΕ ΕΝΕΡΓΑ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Οργανώσου στο Συνδικάτιο

Η εμφάνιση και η ανάπτυξη των συνδικάτων είναι αποτέλεσμα της επικράτησης του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Ο συνδικαλισμός ήταν πράγμα ακατανόητο πριν υπάρξει ο καπιταλισμός. Οι συνδικαλιστικοί αγώνες και διεκδικήσεις γεννήθηκαν από την καπιταλιστική εκμετάλλευση της εργατικής τάξης.

Η κοινωνική αλλαγή από τη φεουδαρχία στον καπιταλισμό, η εμφάνιση και η ανάπτυξη της βιομηχανίας (*“βιομηχανική επανάσταση”*), η ανάπτυξη της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής με την προλεταριοποίηση χειροτεχνών και αγροτών αποτελούν το έδαφος, τις προϋποθέσεις για τη γέννηση και ανάπτυξη των συνδικάτων. Αυτό δε σημαίνει ότι το δικαίωμα των εργαζόμενων στο συνδικαλισμό χαρίστηκε από τους εργοδότες και την εξουσία τους. Αντίθετα κατακτήθηκε μέσα από αιματηρούς αγώνες και θυσίες των εργατών απέναντι στις απαγορεύσεις και στην κρατική βία.

Στην αρχή η συνδικαλιστική οργάνωση συγκροτούνταν σε κλαδική και συντεχνιακή βάση με κύριες διεκδικήσεις τα ζητήματα του μισθού και του εργασιακού ωραρίου. Στη συνέχεια διευρύνθηκε η πάλη των εργατών με αιτήματα για δημοκρατικές και πολιτικές ελευθερίες, τα κοινωνικά δικαιώματα στην υγεία, στην ασφάλιση, στη μόρφωση, την ειρήνη κ.ά. Η πείρα από τους αγώνες οδήγησε τους εργαζόμενους να ενωθούν ανεξάρτητα από κλάδο και τόπο εργασίας, για να αντιμετωπίσουν τους εργοδότες και τη βία της εξουσίας τους.

Μέσα από πολύχρονες μάχες οι εργαζόμενοι κατανόησαν ότι όποιες βελτιώσεις με τους αγώνες τους κατακτούν μέσα στην εκμεταλλευτική κοινωνία αμφισβητούνται αργά ή γρήγορα από το κεφάλαιο και το κράτος του. Συνειδητοποιήθηκε από τους εργάτες ότι δεν αρκεί η άμυνα, η αντίσταση ή ο αγώνας μόνο για το οικονομικό και τα άμεσά τους προβλήματα, αλλά τα ταξικά τους συμφέροντα επιτάσσουν η ταξική πάλη να συνδυάζει το άμεσο, τις μικροβελτιώσεις της κατάστασής τους, με την ανάγκη της κατάργησης της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Στόχος που συμπεριλήφθηκε στα καταστατικά όλων σχεδόν των εργατικών συνδικάτων.

Βέβαια και οι αστοί κεφαλαιοκράτες δεν περιορίστηκαν στο “μαστίγιο”, χρησιμοποιούν και το “καρότο”. Γι’ αυτό και στο ίδιο το εσωτερικό των συνδικάτων, από την ίδρυσή τους ακόμα, διεξάγεται μια σκληρή πολιτικοϊδεολογική διαπάλη για το χαρακτήρα και το ρόλο τους στην κοινωνία, στο πολιτικό γίγνεσθαι.

Η μία πολιτική ταχτική με τα ιδεολογήματα της ταξικής συνεργασίας και

ειρηνικής συνύπαρξης των τάξεων περιορίζει τη δράση των συνδικάτων σε οικονομικές διεκδικήσεις-ψίχουλα στο πλαίσιο των αντοχών του συστήματος· και αυτά όχι με αγώνες αλλά με “κοινωνικούς διαλόγους”, συναίνεση ή αποσπασματικές απεργίες. Τη γραμμή αυτή, του οπορτουνισμού και ρεφορμισμού, ακολουθούν σήμερα οι πλειοψηφίες των κορυφαίων συνδικάτων στις χώρες της Ε.Ε. και στη χώρα μας (βλ. ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, ΟΛΜΕ, ΔΟΕ κ.ά.). Η γραμμή αυτή έχει εκφυλίσει τα συνδικάτα και οδηγεί σε γενική υποχώρηση όλων των κατακτήσεων. Γίνεται το άλλοθι για το θρίαμβο του ατομισμού.

Απέναντι σ’ αυτές τις αστικές θεωρίες το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα στη χώρα μας, το ΠΑΜΕ, παραθέτει τη δική του αντίληψη, τη δική του ταχτική: τη δυναμική του ταξικού αγώνα και τις συλλογικές αξίες της εργατικής τάξης. Απορρίπτει την πολιτική της ταξικής συνεργασίας, της διαχείρισης και της ενσωμάτωσης, την ταχτική του Σισύφου, και συνεχίζει ν’ αγωνίζεται διεκδικώντας αιτήματα όχι στη βάση της ανέφικτης λογικής του “εφικτού” – που θεωρεί ρεαλιστικό μόνο ό,τι συμφέρει το σύστημα γι’ αυτό και χαντακώνει όλες τις εργατικές διεκδικήσεις – αλλά στη βάση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών.

Έτσι δε μένει στα αποτελέσματα, αλλά παλεύει ενάντια στις αιτίες, συνολικά ενάντια στην αντεργατική πολιτική και στην κοινωνία της εκμετάλλευσης. Μόνο σ’ αυτό το επίπεδο, στη βάση των ταξικών συμφερόντων, μπορεί και πρέπει να υπάρξει ενότητα των εργαζόμενων και νικηφόρος αγώνας. Αυτή τη γραμμή ενότητας και πάλης ακολουθεί το ΠΑΜΕ.

Ο συνδικαλισμός στην εκπαίδευση

Παράλληλα και σχεδόν ταυτόχρονα με τη δημιουργία συνδικάτων στη βιομηχανία, τις μεταφορές κ.α. άρχισαν να συγκροτούνται και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των εκπαιδευτικών⁴. Ο δρόμος όμως δεν ήταν ρόδινος. Απαιτήθηκαν, και εδώ, θυσίες και μεγαλειώδεις αιματηροί αγώνες από τους εκπαιδευτικούς (δασκάλους-καθηγητές) για το δικαίωμα στη συνδικαλιστική δράση. Η αστική τάξη με όλες τις κυβερνήσεις προχώρησαν σε απαγορεύσεις, διώξεις, απολύσεις, εξορίες και εκτελέσεις πρώτα και κύρια κομμουνιστών εκπαιδευτικών. Συνεχής ήταν και είναι η διαπάλη στο εσωτερικό και των εκπαιδευτικών συνδικάτων για το χαρακτήρα της Παιδείας, το ρόλο του εκπαιδευτικού, τον προσανατολισμό των συνδικάτων και τις μορφές πάλης.

Η πολιτική της αστικής τάξης μεταφέρεται καμουφλαρισμένη μέσα στα συνδικάτα με θεωρίες περί “καθαρής” παιδαγωγικής, περί “εθνικής” παιδείας έξω και πάνω απ’ την πολιτική και την πάλη των τάξεων. Απαγόρευαν στο δάσκαλο να έχει γνώμη για την εκπαιδευτική πολιτική και τον καλούσαν, με το ιδεολόγημα του “λειτουργού”, να πειθαρχεί, να είναι “νομιμόφρων”, ν’ αποδέχεται άκριτα και να γίνεται τυφλός διεκπεραιωτής των εντολών του

αστικού κράτους. Η πολιτική αυτή εκφράστηκε στη δράση των συνδικάτων με λιβανίσματα, με μπόλικά υπομνήματα αιτήσεων - παρακλήσεων, με “διαλόγους” υποταγής και στενής συντεχνιακής αντίληψης, που απόκοβαν τους εκπαιδευτικούς από το γενικό εργατικό κίνημα.

Την ίδια ώρα η ίδια η κρατική πολιτική αποκάλυπτε τον ταξικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης, το ρόλο της στην αναπαραγωγή των ταξικών δομών της κοινωνίας. Η αθλιότητα ιδιαίτερα της βασικής παιδείας αλλά και των συνθηκών ζωής των εκπαιδευτικών και η συνεχής ακούραστη δράση των ταξικών εκπαιδευτικών βοήθησαν, παρά το διανοητικό χαρακτήρα της εργασίας τους, ν’ αντιληφθούν ότι είναι αναπόσπαστο τμήμα της εργατιάς και η θέση τους βρίσκεται στο πλάϊ του εργαζόμενου λαού και στον αγώνα του για μόρφωση και κοινωνική πρόοδο. Ήδη από την πρώτη δεκαετία του διδασκαλικού κινήματος μεγάλο μέρος εκπαιδευτικών τάσσονται με τις ιδέες εργατικού κινήματος. Για την άρχουσα τάξη όμως οι εκπαιδευτικοί είναι απαραίτητο γρανάζι του ιδεολογικού μηχανισμού της για τον έλεγχο των συνειδήσεων, γι’ αυτό και οι διώξεις⁵ και η συνεχής και πολύμορφη προσπάθεια χειραγώγησής τους.

Για το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα οι εκπαιδευτικοί μπορεί να εργάζονται σε κρατικό τομέα, έχουν όμως προς το κράτος σχέση εργάτη προς εργοδότη. Και εκτός από την ταξική θέση τους η παιδαγωγική φύση της δουλειάς τους (μέρος της κοινωνικής διαδικασίας αγωγής της νέας γενιάς) υπονομεύεται σε μια κοινωνία που φοβάται την ολόπλευρη μόρφωση και την κοινωνική διαπαιδαγώγηση ανεξάρτητων προσωπικοτήτων και χρησιμοποιεί την εκπαίδευση σα μηχανισμό αναπαραγωγής πειθήνιου εργατικού δυναμικού. Έτσι η μάχη στο δρόμο για τα λεγόμενα επαγγελματικά προβλήματα (μισθοί, εργασιακά, ανεργία κλπ.) πρέπει να έχει αιχμή της το αίτημα για ριζική αναμόρφωση της λαϊκής παιδείας, για διεύρυνση της ενιαίας βασικής εκπαίδευσης, για το λαϊκό σχολείο που θα μορφώνει όλο το λαό, αίτημα που συνδέεται με τη ριζική αναδιοργάνωση όλης της κοινωνίας. Και η μάχη αυτή είναι άρρηκτα δεμένη με την καθημερινή μάχη μέσα στην τάξη για την αποκάλυψη των ιστορικών ψευδών, τη διδασκαλία της επιστημονικής αλήθειας και την καλλιέργεια αγωνιστικής στάσης στη ζωή.

4. Η ΔΟΕ ιδρύθηκε το 1921 και η ΟΛΜΕ το 1924 (η ΓΣΕΕ είχε ιδρυθεί το 1918).

5. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση (1931) του τότε υπουργού Παιδείας Γ. Παπανδρέου: «Διδάσκαλοι, οι οποίοι δεν συμφωνούν, δικαιούνται βεβαίως να διατηρούν τις πεποιθήσεις των, αλλά όχι και τις θέσεις των!» Στη διάρκεια του μεσοπολέμου και ιδιαίτερα μετά το νόμο «Περί ιδιώνυμου αδικήματος» διώχτηκαν τα πιο σημαντικά στελέχη του κινήματος των εκπαιδευτικών. Στην εθνική αντίσταση και τον εμφύλιο μεγάλο μέρος των πρωτοπόρων αγωνιστών, των διωγμένων κι εκτελεσμένων ήταν κατά τη φράση που επαναλαμβάνει συχνά η Έλλη Αλεξίου «δάσκαλοι ή δασκάλων παιδιά».

Το συνδικαλιστικό κίνημα σήμερα

Η διαπάλη των δύο γραμμών είναι παρούσα σε όλη την ιστορία των συνδικάτων. Αλλάζει βέβαια η μορφή της και ο συσχετισμός δυνάμεων διαμορφώνεται ανάλογα και με τη γενικότερη πολιτική κατάσταση και τους συσχετισμούς μέσα στην κοινωνία.

Τα τελευταία χρόνια, κυρίως μετά το '90, στις ηγεσίες του συνδικαλιστικού κινήματος κυριαρχούν δυνάμεις που κύριο μέλημά τους έχουν να παρουσιάσουν στους εργάτες τους στόχους του μεγάλου κεφαλαίου σαν "εθνικούς" στόχους με "παγκόσμια" αναγκαιότητα.

Οι πλειοψηφίες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ (με τις δυνάμεις ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ-παράταξη του ΣΥΝ) και οι πλειοψηφίες της ΔΟΕ-ΟΛΜΕ (ανάλογα με την κυβέρνηση συγκροτούνται τότε από τις δυνάμεις ΔΑΚΕ-παράταξη του ΣΥΝ-ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ και τότε από τις ΠΑΣΚ-παράταξη του ΣΥΝ-ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ) στηρίζουν τη στρατηγική του μεγάλου κεφαλαίου, την Ευρωπαϊκή Καπιταλιστική Ενοποίηση με βάση τη συνθήκη του Μάαστριχτ, την πολιτική της "ανταγωνιστικότητας". Στην εκπαίδευση ιδιαίτερα ο κυβερνητικός συνδικαλισμός της ΔΑΚΕ και της ΠΑΣΚ γίνεται πλειοψηφία στα Δ.Σ. της ΔΟΕ και της ΟΛΜΕ στηριζόμενος στις δυνάμεις του ΣΥΝ και των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ.

Με απεργίες ανοργάνωτες και αποσπασματικές, με αιτήματα διαχειριστικά εγκλωβίζουν τις διεκδικήσεις των εργαζόμενων στη λογική της ανταγωνιστικότητας του κεφαλαίου, καλλιεργώντας αυταπάτες ότι μπορεί ν' αυξάνονται τα κέρδη της πλουτοκρατίας και ταυτόχρονα να καλυτερεύει η θέση, η κατάσταση των εργαζόμενων. Στόχος τους η ενσωμάτωση όλων των εργαζόμενων στη λογική της ταξικής συνεργασίας, που σήμερα σημαίνει στήριξη της πολιτικής των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων στο πλαίσιο της Ε.Ε.

Είναι οι ίδιες πλειοψηφίες (ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚ, παράταξη του ΣΥΝ και ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ) που στη ΔΟΕ και την ΟΛΜΕ στηρίζουν την ιδεολογική παρέμβαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην εκπαίδευση, με τα διάφορα προγράμματά της, με την "ευέλικτη ζώνη", τη "διαθεματικότητα", τον κατακερματισμό του ενιαίου σχολικού προγράμματος. Στα λόγια είναι με τη σταθερή-μόνιμη εργασία, στην πράξη όμως συμφωνούν να εργαστεί ο εκπαιδευτικός 18 μήνες συμβασιούχος, για να διοριστεί μόνιμος. Στα λόγια κατά των ανισοτήτων στην εκπαίδευση, στην πράξη όμως αρνούνται το ενιαίο 12χρονο βασικό υποχρεωτικό σχολείο για όλους και στηρίζουν το διπλό-παράλληλο ταξικό εκπαιδευτικό δίκτυο γενικής -τεχνικής και την κατηγοριοποίηση των παιδιών σε "πατρικίους" και "πληβείους" της μόρφωσης. Ταυτόχρονα στηρίζουν την αποκέντρωση της εκπαίδευσης που θα βαθύνει την ταξική διαφοροποίηση ανάμεσα στα σχολεία. Είναι αυτοί που έβαλαν πλάτη να καταργηθεί η επετηρίδα και μετά έχυαν κροκοδείλια δάκρυα για τους αναπληρωτές. Αυτά είναι ορισμένα από τα έργα και τις ημέρες των πλειοψηφιών ΔΟΕ-ΟΛΜΕ.

Όσοι συμμετέχουμε στο ΠΑΜΕ εκπαιδευτικών έχουμε πάρει την απόφαση ν' αντιπαλέψουμε αυτή τη ζημιογόνο πολιτική που έχει αφοπλίσει το συνδικαλιστικό κίνημα. Σταθεροί στην πολιτική της ταξικής πάλης δε μένουμε στις διαπιστώσεις, δεν αρκούμαστε στην προστασία των κεκτημένων, αλλά διεκδικούμε αιτήματα με βάση τις σύγχρονες ανάγκες μας (αναλυτικά τα αιτήματα στο επόμενο κεφάλαιο) και παλεύουμε για συνολική ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής. Χαράζουμε διαχωριστική γραμμή απέναντι στην Ε.Ε. και την πολιτική της, ενωνόμαστε και ενώνουμε τους εργαζόμενους στη βάση των ταξικών συμφερόντων μας.

Συνάδελφε, Συναδέλφισσα

Γίνε μέλος του διδασκαλικού συλλόγου ή της ΕΛΜΕ⁶. Πάρε ενεργά μέρος στη δράση του συνδικαλιστικού κινήματος, στους αγώνες, στις αποφάσεις, στις εκλογικές διαδικασίες. Να συμβάλεις και εσύ στην ήττα της γραμμής της συναίνεσης και της υποταγής, στην ενίσχυση της ταξικής γραμμής στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Πάλεψε με το ΠΑΜΕ, καταδίκασε τις δυνάμεις της συναίνεσης, της υποταγής, άλλαξε τους συσχετισμούς, άλλαξε την κατάσταση στο συνδικάτο σου και σε όλο το συνδικαλιστικό κίνημα.

6. Η ΔΟΕ αποτελείται από 150 διδασκαλικούς συλλόγους και η ΟΛΜΕ από 86 ΕΛΜΕ. Στην ΟΛΜΕ η απόφαση για απεργία παίρνεται από τη Γ.Σ. προέδρων των ΕΛΜΕ και απαιτείται ποσοστό 2/3 των ψήφων (η κάθε ΕΛΜΕ έχει διαφορετικούς ψήφους ανάλογα με το πόσους αντιπροσώπους εξέλεξε για το τελευταίο συνέδριο της ΟΛΜΕ). Η ίδια διαδικασία ακολουθείται και στη ΔΟΕ με τη διαφορά ότι, σε περίπτωση που η Γ.Σ. Προέδρων δεν πάρει απόφαση, η αρμοδιότητα περνάει στο Δ.Σ. της ΔΟΕ. Επίσης το Δ.Σ. της ΔΟΕ μπορεί ν' αποφασίσει απεργία χωρίς να συγκαλέσει Γ.Σ. των Προέδρων.

Γινόμαστε σωματείο πολιτικό;

Με το να δεχτεί ο Όμιλος αυτήν την αρχή (της πάλης των τάξεων) δε γίνεται σωματείο πολιτικό σωματείο, αλλάζει μόνο την εκπαιδευτική του πολιτική. Γιατί ο Όμιλος, δίχως να είναι ποτέ ίσαμε τώρα πολιτικό σωματείο, δηλαδή δίχως ν' ανήκει ποτέ σε κανένα πολιτικό κόμμα ή να προπαγανδίζει ορισμένη γενική πολιτική γραμμή, ήταν πάντα σωματείο εκπαιδευτικής πολιτικής.

Κάθε άτομο και κάθε ομάδα που επιδιώκει να επηρεάσει την πραγματικότητα και να μεταβάλει σε πράξη ένα θεωρητικό αίτημα κάνει πολιτική...

Ούτε πάλι μπορεί να νοηθεί πως το σωματείο αλλάζει σκοπό και κατεύθυνση, επειδή οι αρχές του θα ήταν δύσκολο να εφαρμοστούν **αμέσως τώρα** και θα έπρεπε να υπάρξει ένα μικρό ή μεγάλο στάδιο προπαρασκευής. Γιατί, και τον καιρό που ιδρύθηκε ο Όμιλος, οι αρχές του φαίνονταν πολύ μακριά από μια άμεση πραγμάτωση και ο βασικός χαρακτήρας του σωματείου ήταν προδρομικός.

Ο Όμιλος ιδρύθηκε σαν ένα σωματείο πνευματικής πρωτοπορίας και τέτοιο πρέπει να παραμείνει. Αν η εξέλιξη της πραγματικότητας ανάγκασε το Κράτος για μια στιγμή να δεχτεί μερικά το γλωσσικό πρόγραμμα του Ομίλου, θα ήταν ολέθρια πλάνη να γίνει γι' αυτό εξάρτημα του Κράτους και να υποστηρίζει **μόνο** εκείνα τα αιτήματα που μπορούν να έχουν άμεση εφαρμογή μέσα στο σημερινό Κράτος. Τότε ίσα-ίσα θα έχανε τον προδρομικό του χαρακτήρα και θα άλλαζε σκοπό και κατεύθυνση, επειδή θα θυσίαζε τα ουσιαστικότερα αιτήματα της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης.

Αυτή η σύχυση ανάμεσα στον Εκπαιδευτικό Όμιλο και στο Κράτος, η σύχυση δηλ. ανάμεσα στον Όμιλο σε σωματείο προοδευτικής εκπαιδευτικής πολιτικής και στην εκπαιδευτική πολιτική του σημερινού κράτους, θόλωσε την αντίληψη ορισμένων κρατικών υπαλλήλων και πρακτικών παιδαγωγών και τους έκαμε να πιστέψουν πως ο Όμιλος δεν μπορεί να ζητάει πράγματα που δε θα τους άφηνε το σημερινό κράτος να τα εφαρμόσουν **αμέσως** στα σχολεία ή και θα τους καταδίωκε γι' αυτό...

Η τελική ψηφοφορία για την εκλογή της Διοικητικής Επιτροπής του Ομίλου έδωσε τη νίκη στις αρχές των προοδευτικών. Γιατί αναγνωρίστηκαν από την πλειοψηφία των μελών της γενικής συνέλευσης τα ακόλουθα βασικά γεγονότα:

Α) Ότι ο Όμιλος με το αναγνωρίζει, οδηγημένος από την κοινωνιολογική επιστήμη, τις πραγματικές κοινωνικές δυνάμεις που μπορούν να κινηθούν για να πραγματοποιηθεί η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, δεν αλλάζει χαρακτήρα, δε γίνεται σωματείο πολιτικό και δεν παύει να είναι σωματείο εκπαιδευτικό. Ίσα – ίσα αποχτάει το μόνο πραγματικό στήριγμα για την εκπαιδευτική του πολιτική.

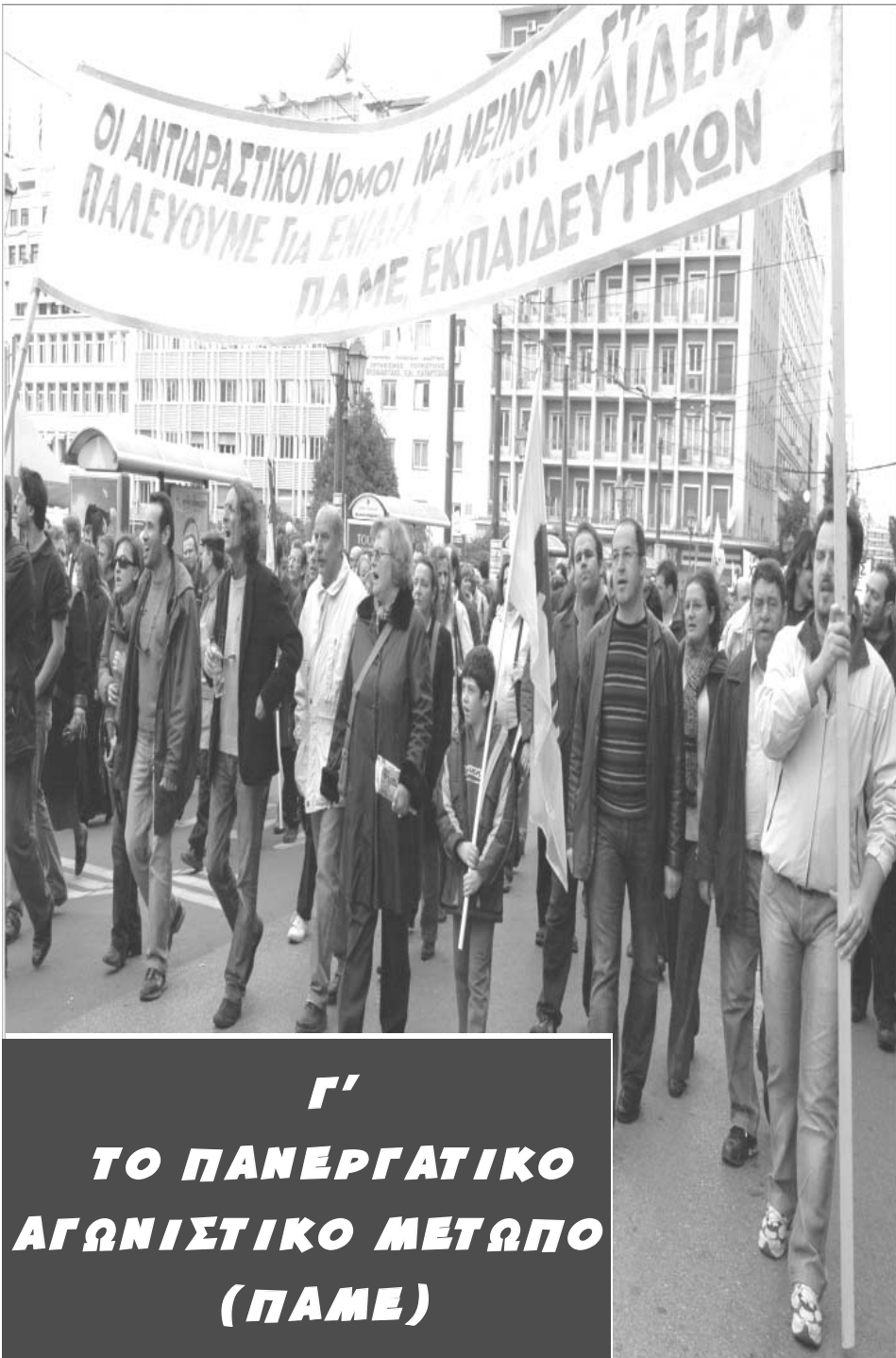
Β) Ότι, αν ο Όμιλος μείνει τυφλά προσκολλημένος στις γραμμές που χάραξε η δράση μερικών μελών του μέσα στο κράτος ως τώρα, αφήνει την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση να εκφυλιστεί σε καθαρά μορφική. Η γλωσσική μεταρρύθμιση από μόνη της δεν αποτελεί ουσιαστική εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Γ) Ότι η απλή μεθοδολογική μεταρρύθμιση, δηλ. η εισαγωγή των μεθόδων του σχολείου εργασίας, αίτημα που το διατυπώνουν και οι καθαρευουσιάνοι παιδαγωγοί, δε φτάνει, κι αν ακόμα είναι συνδυασμένη με τη γλωσσική μεταρρύθμιση, για να δώσει ουσιαστικό χαρακτήρα στη λαϊκή εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Δ) Ότι οι αρχές των συντηρητικών για τον υπερταξικό χαρακτήρα της παιδείας, για τη θρησκευτική και για την εθνική αγωγή αποτελούν αναμφισβήτητα γνωρίσματα αντιδραστικής μεταστροφής... Ένας παραλληλισμός με τις εκπαιδευτικές θεωρίες του ιταλικού φασισμού δείχνει το πράμα ολοφάνερο.

Ε) Ότι, αν γίνονταν δεχτά τα αιτήματα των συντηρητικών, ο Εκπαιδευτικός Όμιλος θα άλλαζε χαρακτήρα, σκοπό και κατεύθυνση, και αντί να βοηθάει την αναμόρφωση της ελληνικής παιδείας με την τάση να υψώσει το λαό, θα βοηθούσε να στερεώνεται ουσιαστικά η κυριαρχία των λίγων εις βάρος του λαού. Η λαϊκή εκπαιδευτική μεταρρύθμιση θα γινόταν αντιλαϊκή εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Από τη Διακήρυξη
της Διοικητικής Επιτροπής
του Εκπαιδευτικού Ομίλου
Αθήνα 20 Ιούνη 1927

Γ'
ΤΟ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
(ΠΑΜΕ)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

Η μάχη δόθηκε, και στο τραπέζι τώρα!
Κι οι σκοτεινοί καιροί παίρνουνε τέλος.
Ό, τι απ' τη μάχη απόμεινε, άδραξε το πυρσύνι!
Ο δυνατότερος ήταν αυτός που απόμεινε.
Και τον τελευταίο τον τρώνε τα σκυλιά.

Όρθιος σήκω, κουρασμένε!
Δυνατός είναι εκείνος που κανέναν δεν έχει αφήσει πίσω.
Βγες έξω γι' άλλη μια φορά, κούτσαινε,
σύρσου με τα τέσσερα, πιάνου στα χέρια!
Και φέρ' τον τελευταίο!

Μπ. Μπρεχτ

Γ. ΤΟ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Τι είναι το ΠΑΜΕ

Το ΠΑΜΕ είναι Συνδικαλιστικό Μέτωπο. *Αποτελεί χώρο ταξικής συσπείρωσης συνδικάτων, συνδικαλιστών, συντονιστικών επιτροπών, επιτροπών αγώνα που παλεύουν συντονισμένα, πανελλαδικά με όρους μαζικού κινήματος.* Ιδρύθηκε στις 3 Απρίλη 1999, από την Πανελλαδική Συνδιάσκεψη που έγινε στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, με τη συμμετοχή 230 πρωτοβάθμιων Σωματείων, 18 κλαδικών και περιφερειακών οργανώσεων και 2.500 εκλεγμένων συνδικαλιστών. Οι πιο μεγάλες Συνδικαλιστικές Οργανώσεις ανήκουν στο ΠΑΜΕ (Οικοδόμοι, Κλωστοϋφαντουργοί, κ.ά.). Το ΠΑΜΕ από το 2000 είναι μέλος της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας (ΠΣΟ).

Είναι ανοιχτό, δημοκρατικό, ενωτικό και επιδιώκει να έχει στις γραμμές του τις πιο ζωντανές, αγωνιστικές δυνάμεις του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Έχει **πανελλαδικά** χαρακτηριστικά και ρίχνει το βάρος του σε όλους, χωρίς εξαίρεση, τους χώρους και τους κλάδους παραγωγής, του **Ιδιωτικού** και **Δημόσιου** τομέα. Δεν είναι παράταξη ούτε μια αντι-ΓΣΕΕ ή αντιΑΔΕΔΥ. Αυτές είναι ανυπόστατες κατηγορίες και τα προσχήματα των συμβιβασμένων ηγεσιών.

Στις γραμμές του συσπειρώνονται συνδικαλιστές και εργαζόμενοι που συμφωνούν και δεσμεύονται ότι η διέξοδος για την αναζωογόνηση του συνδικαλιστικού κινήματος βρίσκεται στην ενίσχυση της ταξικής γραμμής και στην ήττα των αντιλήψεων της συναίνεσης, της υποταγής και του συμβιβασμού· συνδικαλιστικά στελέχη και συνδικάτα που κατανοούν ότι η αντιπαράθεση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου διεξάγεται σήμερα ενάντια στα συμφέροντα και τα σχέδια των πολυεθνικών μονοπωλίων, σε βαθιά αντίθεση με την πολιτική των ιμπεριαλιστικών οργανισμών και των κυβερνήσεων που την εκφράζουν.

Είναι ο χώρος στον οποίο παίρνει σάρκα και οστά η κοινή δράση και η ενότητα των εργαζόμενων ανεξάρτητα από τόπο δουλειάς, κλάδο, είδος εργασίας.

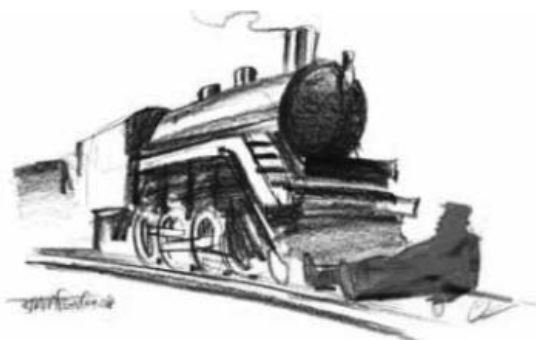
Το ΠΑΜΕ ακολουθεί τη γραμμή του προλεταριακού διεθνισμού, της διεθνούς αλληλεγγύης και του συντονισμού με δυνάμεις που αντιστέκονται στους ιμπεριαλιστές και στην πολιτική τους. Η διεθνιστική δράση, η αντιπολεμική πάλη, ο αγώνας για ειρήνη και σεβασμό του δικαιώματος κάθε λαού να καθορίζει μόνος του το μέλλον του, είναι για όλους εμάς θεμελιακό στοιχείο της διαμόρφωσης των θέσεων του ΠΑΜΕ.

Η αναγκαιότητα του ΠΑΜΕ

Η σφοδρότητα της κυβερνητικής επίθεσης, αλλά και η πολιτική του «κοινωνικού διαλόγου» και της ταξικής συνεργασίας των πλειοψηφιών σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ έκαναν αναγκαία τη δημιουργία του ΠΑΜΕ (Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο). Έχουμε απέναντί μας μια πολιτική που, εξυπηρετώντας τη στρατηγική του μεγάλου κεφαλαίου σε βάρος των εργαζόμενων λαϊκών στρωμάτων, αφαιρεί καθημερινά βασικά τους δικαιώματα και κατακτήσεις. Κεντρικός και μακροπρόθεσμος στόχος αυτής της πολιτικής είναι να γίνει ακόμα πιο φτηνή η εργατική δύναμη, αλλά και εκ των προτέρων να χειραγωγηθεί κάθε δυνατότητα αντίδρασης των εργαζομένων.

Για να προχωρήσουν οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, για ν' αυξηθούν δηλαδή τα κέρδη του μεγάλου κεφαλαίου οι κυβερνήσεις της Ν.Δ και του ΠΑΣΟΚ έχουν εξαπολύσει μία άνευ προηγουμένου επίθεση σε βάρος των εργατοϋπαλλήλων τόσο του ιδιωτικού όσο και του δημόσιου τομέα. Στόχος αυτής της παρατεταμένης επίθεσης είναι η καθυστάση των εργαζόμενων, η επίδραση στη συνείδηση και το νου τους ότι δήθεν άλλη διέξοδος, άλλος δρόμος δεν υπάρχει. Στην πρώτη γραμμή, στο επίκεντρο της επίθεσης βρίσκονται οι εργασιακές σχέσεις με το χτύπημα στο θωρο και στην πλήρη απασχόληση, η κατάργηση των ΣΣΕ μέσα από τα Τοπικά Σύμφωνα Απασχόλησης (ΤΣΑ), η άρση της μονιμότητας, ο ευνουχισμός των όποιων κοινωνικών δικαιωμάτων έχουν απομείνει, οι λεγόμενες αναδιαρθρώσεις στην Υγεία, την Πρόνοια, την Παιδεία, τη Φορολογία, τις συνθήκες Υγιεινής και Ασφάλειας στους χώρους εργασίας.

Οι συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ αποτελούν το δούρειο ίππο μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα για το πέρασμα αυτής της πολιτικής. Και αυτή η υπονομευτική πολιτική δεν μπορούσε να μείνει αναπάντητη. Η παρουσία του ΠΑΜΕ, οι θέσεις του, μα προπαντός η δράση του στάθηκαν εμπόδιο στον καταστροφικό τους ρόλο. Και ακόμα περισσότερο, το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο ξαναζωντάνεψε τις αρχές, τις αξίες και τις αγωνιστικές παραδόσεις του κινήματός μας.

Το πλαίσιο αιτημάτων του ΠΑΜΕ εκπαιδευτικών

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ

Αναπληρωτές - ωρομίσθιοι:

- Αποκλειστικά μόνιμο προσωπικό στην εκπαίδευση. Άμεση κατάργηση του θεσμού των ωρομισθίων - αναπληρωτών και οι έκτακτες ανάγκες να καλύπτονται από μόνιμους εκπαιδευτικούς που θα είναι προσωρινά στη διάθεση του Υπουργείου Παιδείας. Η κατηγορία αυτή θ' ανανεώνεται κάθε χρόνο σε σημαντικό βαθμό, αφού απ' αυτή την κατηγορία (δεξαμενή) θα γίνονται κάθε χρόνο οι διορισμοί στις περιοχές.

Πλήρη εργασιακά, ασφαλιστικά και μισθολογικά δικαιώματα στους αναπληρωτές και τους ωρομίσθιους (για όσο υπάρχουν), υπολογιζόμενα για όλους τους μήνες του χρόνου και με βάση τα συνολικά χρόνια εργασίας. Η επιδότηση της ανεργίας να ανέρχεται στο 80% του μισθού. Άμεση κατάργηση της διάταξης του Νόμου Πετραλιά που θέτει προϋπόθεση 100 έτη αποκλείοντας τους ωρομίσθιους από το στοιχειώδες δικαίωμα δωρεάν επίσκεψης στο θεράποντα ιατρό και αναγκαίας φαρμακευτικής αγωγής.

Μαζικούς διορισμούς τώρα: από μια νέα και ενιαία επετηρίδα. Κατάργηση του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ. Η ειδίκευση του παιδαγωγού να εξασφαλίζεται ήδη από τις βασικές σπουδές και άρα να πιστοποιείται με το πτυχίο (βλ. αίτημα για *Ενιαίες Παιδαγωγικές Σχολές*, σελ.38).

Είναι ψέμα ότι δεν μπορεί να αυξηθούν οι διορισμοί στην εκπαίδευση. Και όμως χιλιάδες εκπαιδευτικοί θα χρειάζονταν:

- αν βελτιωνόταν η αναλογία εκπαιδευτικού-μαθητή σε 1/15 για το νηπιαγωγείο και τις πρώτες σχολικές τάξεις και 1/20 για τις υπόλοιπες τάξεις,
- αν καθιερωνόταν ετήσια περιοδική επιμόρφωση 7.000 εκπαιδευτικών με απαλλαγή από τα διδακτικά καθήκοντα,
- αν ικανοποιούνταν άμεσα όλες οι αιτήσεις για εκπαιδευτική άδεια,
- αν μειωνόταν το όριο συνταξιοδότησης των εκπαιδευτικών κατά πέντε χρόνια,
- αν, τέλος, το βασικό σχολείο γινόταν δωδεκάχρονο και επιτελούσε ολόπλευρα το μορφωτικό και διαπαιδαγωγικό του ρόλο.

Τοποθέτηση εκπαιδευτικών:

- Να σταματήσει άμεσα η ομηρία χιλιάδων εκπαιδευτικών που είναι στη διάθεση του ΠΥΣΔΕ. Όλοι οι εκπαιδευτικοί δικαιούνται οργανική θέση. Για τη διασφάλιση οργανικής θέσης και της εργασιακής σταθερότητας των εκπαιδευτικών το ΠΑΜΕ έχει επεξεργαστεί συγκεκριμένη πρόταση.

Η πρότασή μας στηρίζεται σε δύο βασικές αρχές:

1) **Ν' αυξηθούν οι θέσεις εργασίας, οι οργανικές θέσεις**, έτσι ώστε να είναι αντίστοιχες του συνόλου των εκπαιδευτικών που έχει ανάγκη η εκπαίδευση. Αυτό μπορεί να γίνει, αν όλα τα λεγόμενα λειτουργικά κενά με πλήρες ωράριο αλλά και κάθε κενό στο οποίο αναλογούν τουλάχιστον 8 διδακτικές ώρες (και που, ως γνωστό, καλύπτεται προσωρινά από εκπαιδευτικούς που είναι είτε στη διάθεση είτε με απόσπαση ή με αναπληρωτές – ωρομίσθιους) μετατραπούν από τα ΠΥΣΠΕ- ΠΥΣΔΕ σε οργανικά κενά.

Ταυτόχρονα να υπολογίζονται οι οργανικές θέσεις, οι θέσεις εργασίας, με βάση τους 20 μαθητές ανά τμήμα (15 για τις πρώτες τάξεις του σχολείου).

2) Οι εκπαιδευτικοί που είναι στη διάθεση του ΠΥΣΔΕ-ΠΥΣΠΕ να τοποθετούνται στα σχολεία με σειρά που θα καθορίζεται από το έτος εισόδου τους σ' αυτά (αρχαιότητα στο ΠΥΣΔΕ-ΠΥΣΠΕ) και τα μόριά τους (αναλυτικότερα βλ. διπλανό πλαίσιο).

- Επιλογή στελεχών εκπαίδευσης με 100% αντικειμενικά και μετρήσιμα κριτήρια.

- Μοριοποίηση των αποσπάσεων.

- Εξίσωση του ωραρίου των εκπαιδευτικών Α/θμιας με αυτό της Β/θμιας.

- Όχι στην πολυδιάσπαση της οργανικής θέσης - απασχόληση σε δύο μόνο σχολεία εντός Γραφείου.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΘΕΣΗΣ

Το Υπηρεσιακό Συμβούλιο συγκεντρώνει και **ανακοινώνει τα οργανικά κενά το 1^ο δεκάμηρο του Ιούνη** κάθε έτους. Καλεί τους Διευθυντές των σχολείων να συμπεριλάβουν στα οργανικά κενά, μαζί με τα ήδη χαρακτηρισμένα οργανικά, κάθε κενό με πλήρες ωράριο καθώς και κάθε κενό στο οποίο αναλογούν τουλάχιστον 8 διδακτικές ώρες σύμφωνα με το ωρολόγιο πρόγραμμα του σχολείου. Οι οργανικές θέσεις εκπαιδευτικών που καταλαμβάνουν διευθυντικές θέσεις χαρακτηρίζονται εξ' αρχής κενές οργανικές.

Οι τοποθετήσεις στα οργανικά κενά γίνονται με την **εξής σειρά:**

α) Πρώτα τοποθετούνται οι υπεράριθμοι με βάση τα μόριά τους.

β) Μετά τοποθετούνται όσοι ζητούν βελτίωση με βάση τα μόριά τους.

γ) Έπειτα τοποθετούνται οι εκπαιδευτικοί που είναι στη διάθεση του ΠΥΣΔΕ-ΠΥΣΠΕ με σειρά το έτος εισόδου (αρχαιότητα) σ' αυτά και τα μόριά τους.

δ) Ύστερα τοποθετούνται οι μετατιθέντες.

ε) Τέλος, οι νεοδιόριστοι.

Αν μετά την ολοκλήρωση της παραπάνω διαδικασίας εξακολουθούν να υπάρχουν κενές οργανικές θέσεις, καλούνται οι εκπαιδευτικοί που δεν τοποθετήθηκαν να καταθέσουν συμπληρωματική δήλωση, αν επιθυμούν να τοποθετηθούν σε μια από τις εναπομείναντες οργανικές θέσεις, με την ίδια παραπάνω διαδικασία.

Σε κάθε κενό που δημιουργείται έως τις αρχές Σεπτεμβρη (από συνταξιοδοτήσεις ή κάθε είδους άδειες εκπαιδευτικών) τοποθετούνται προσωρινά εκπαιδευτικοί με διαδικασία που ολοκληρώνεται στις 11 Σεπτεμβρη.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ - ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ - ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΑ

Μισθός-φορολογία-κοινωνικές δαπάνες:

- Εισαγωγικός βασικός μισθός 1800€ με ενσωμάτωση των επιδομάτων. Γνήσιες και ουσιαστικές ΣΣΕ σε όλα τα επίπεδα, κατάργηση του σχετικού νόμου 1738.

- Αφορολόγητο όριο στο ύψος των αποδοχών του νεοδιόριστου. Ετήσια αναπροσαρμογή σύμφωνα με την αύξηση του τιμάριθμου. Αύξηση της φορολογίας των κερδών και των περιουσιακών στοιχείων του μεγάλου κεφαλαίου. Κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη λαϊκής κατανάλωσης και στα καύσιμα θέρμανσης.

- Αύξηση των κρατικών δαπανών στο 15% του προϋπολογισμού **για να καλυφθούν οι ανάγκες της δημόσιας εκπαίδευσης και να σταματήσει η αφαίμαξη των λαϊκών νοικοκυριών.**

- Δημιουργία ολοκληρωμένου κρατικού και δωρεάν δικτύου κοινωνικών εγκαταστάσεων για το παιδί και την οικογένεια. Δημόσια και δωρεάν παιδικά κέντρα για όλα τα παιδιά (βρεφονηπιακούς σταθμούς, προνηπιακά κέντρα, Νηπιαγωγεία).

Το κράτος να πάρει μέτρα για να καλυφθούν οι στεγαστικές ανάγκες των νέων εκπαιδευτικών (π.χ επιδότηση ενοικίου, ενοικίαση συγκροτημάτων κατοικιών κλπ). Άτοκα στεγαστικά δάνεια για νέα ζευγάρια για απόκτηση κύριας κατοικίας. Δημιουργία δικτύου κρατικών παιδικών κατασκηνώσεων για όλα τα παιδιά των εργαζομένων και των ανέργων.

Ασφάλιση-σύνταξη-περίθαλψη:

- Κατάργηση των αντισφαλιστικών νόμων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ (Σιούφα, Ρέππα, Πετραλιά). Κατάργηση κάθε διάταξης για τζογάρισμα των αποθεματικών στο χρηματιστήριο. Επιστροφή των απωλειών των ταμείων από το 1950 έως σήμερα.

- Αποκλειστικά Δημόσιο Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλισης (Υγεία, Συνταξιοδότηση, Πρόνοια) που θα καλύπτει πλήρως τις ανάγκες των εργαζομένων και των οικογενειών τους. Σύνταξη στα 55 για τις γυναίκες, στα 60 για τους άντρες. Η συνταξιοδότηση των γυναικών με πέντε (5) χρόνια λιγότερα είναι η ελάχιστη αναγνώριση της ανισοτιμίας των γυναικών στην εκμεταλλευτική κοινωνία, η αναγνώριση του κοινωνικού ρόλου της μητρότητας.

- Πλήρη σύνταξη στα 30 χρόνια δουλειάς (30/30) και στο 80% του τελευταίου μισθού. Πλήρη σύνταξη σε περίπτωση ανικανότητας, ανεξάρτητα από τα χρόνια υπηρεσίας.

- Κατάργηση της ιδιωτικής επιχειρηματικής δραστηριότητας. Κατάργηση των ασφαλιστικών εισφορών για τον κλάδο Υγείας, της συμμετοχής στις εργαστηριακές και λοιπές εξετάσεις και τα φάρμακα. Όχι στα επαγγελματικά ταμεία.

- Ουσιαστική πρωτοβάθμια φροντίδα, που θα στηρίζεται σε Κέντρα Υγείας στις πόλεις και την ύπαιθρο. Πλήρη στελέχωση και εξοπλισμό των δημόσιων νοσοκομείων και των Κέντρων Υγείας.

- Ένα χρόνο γονική άδεια με πλήρεις αποδοχές και ασφαλιστικά δικαιώματα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ

Παλεύουμε ενάντια:

- στις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις σε βάρος των εργαζομένων, στην αντεργατική-αντικατασκευαστική πολιτική της Ε.Ε που υλοποιούν οι κυβερνήσεις ΝΔ, ΠΑΣΟΚ με τη στήριξη των κομμάτων του Ευρωμονόδρομου.

- στις ιδιωτικοποιήσεις, στις ΣΔΙΤ, στις ευέλικτες εργασιακές σχέσεις, στη μετατροπή της παιδείας σε εμπόρευμα, στους ταξικούς φραγμούς και τη ταξική διαφοροποίηση της εκπαίδευσης, στην αποκέντρωση, την αξιολόγηση και σε κάθε μέτρο προώθησης τους (π.χ ευέλικτη ζώνη, Ευρωπαϊκά προγράμματα κλπ.).

- Λέμε όχι στον **“Καποδίστρια II”** και την αποκέντρωση της εκπαίδευσης στην Τ.Α, γιατί θα κατηγοριοποιήσει και θα διαφοροποιήσει ταξικά τα σχολεία, και σημαντικό μέρος της χρηματοδότησης και του προγράμματος του σχολείου θα εξαρτάται άμεσα από τη μορφωτική και την οικονομική υποδομή της οικογένειας των μαθητών: πρότυπα δηλαδή σχολεία για τους ευνοημένους της ταξικής κοινωνίας και υποβαθμισμένα για τα παιδιά των εργατών και των άλλων λαϊκών στρωμάτων.

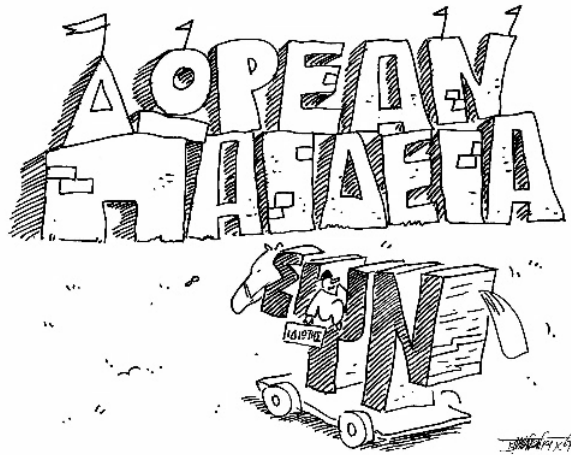
• Απορρίπτουμε κάθε αξιολόγηση των σχολικών μονάδων και των εκπαιδευτικών. Κανένας αξιολογητής στην τάξη. Κατάργηση του νόμου 2986/2002, του καθηκοντολογίου και των σχολικών “κανονισμών”.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ

- Κατοχύρωση ενιαίας και αποκλειστικά δημόσιας και δωρεάν παιδείας. Κατάργηση κάθε μορφής ιδιωτικής εκπαίδευσης -παραπαιδείας και των Συμπράξεων Δημόσιου Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ). Έξω οι χορηγοί από τα σχολεία και τα ΑΕΙ-ΤΕΙ.

Στο πλαίσιο αυτό διεκδικούμε την κάλυψη του συνόλου των εκπαιδευτικών αναγκών από τον κρατικό προϋπολογισμό με αύξηση του ποσοστού του για την εκπαίδευση τουλάχιστον στο 15%. Παράλληλα απαιτούμε τα ευρωπαϊκά κονδύλια να ενταχθούν στο κρατικό προϋπολογισμό για τις πραγματικές ανάγκες της δημόσιας εκπαίδευσης.

Θεσμοθέτηση δίχρονης υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής

Διεκδικούμε τη θεσμοθέτηση δίχρονης υποχρεωτικής Προσχολικής Αγωγής για όλα τα παιδιά 4 έως 6 χρονών σε προσχολικά κέντρα που θα ανήκουν στο ΥΠΕΠΘ με ενιαίο διαπαιδαγωγικό πρόγραμμα προσαρμοσμένο στις ανάγκες κάθε ηλικίας και κατάλληλα σχεδιασμένους χώρους, στελεχωμένους με το απαραίτητο για την ημερήσια λειτουργία τους προσωπικό (επιστημονικό, παιδαγωγικό, βοηθητικό).

Συγκρότηση Ενιαίου Δωδεκάχρονου Βασικού Υποχρεωτικού Σχολείου

Το ενιαίο βασικό 12χρονο είναι σχολείο με ενιαίο πρόγραμμα, ενιαία σύγχρονη υλικοτεχνική υποδομή και ενιαία-δωρεάν βιβλία, ενιαία διοίκηση και λειτουργία, μόνιμο εκπαιδευτικό προσωπικό με ενιαία εργασιακά δικαιώματα. Χωρίς τον ξεπερασμένο διαχωρισμό σε Δημοτικό-Γυμνάσιο-Λύκειο και την ταξική και αντιπαιδαγωγική διάκριση σε Γενικό και Επαγγελματικό δίκτυο σχολικής εκπαίδευσης, για να μη γίνεται πρόωρη επαγγελματική επιλογή και εκπαίδευση, πριν τη συμπλήρωση του σύγχρονου μορφωτικού έργου του σχολείου και την ενηλικίωση του νέου ανθρώπου. Σχολείο που θα επαληθεύει τη θεωρία με την πράξη και θα βοηθάει τους μαθητές να κατανοήσουν τους νόμους της φύσης και της κοινωνικής ζωής, τη θέση και το ρόλο τους μέσα σ' αυτή. Σχολείο που θ' ασκεί συνάμα φυσική και αισθητική αγωγή και θα μορφώνει αρμονικά τις ικανότητες του καθένα. Που κοινωνικά θα διαπαιδαγωγεί ανεξάρτητες προσωπικότητες, με αυτοπεποίθηση και διάθεση για συλλογική εργασία και δράση.

Ριζική αλλαγή στα αναλυτικά προγράμματα και βιβλία

⇒ώστε το σχολείο να δημιουργεί επιστημονική και άρα αληθινή αντίληψη για την πραγματικότητα. Πραγματική γνώση δεν είναι «*η αφομοίωση πληροφοριών*», σύμφωνα με τους μοντέρνους ορισμούς που της δίνει η παιδαγωγική αυθεντία των μονοπωλιακών οργανισμών (Ευρωπαϊκής Ένωσης, ΟΟΣΑ), αλλά η αληθινή αντανάκλαση της πραγματικότητας στην ανθρώπινη συνείδηση, η διαμόρφωση τελικά κριτηρίου για τη ζωή, μιας πυξίδας που θα βοηθά το νέο άνθρωπο να βρίσκει μέσα στο πέρασμα των ασυνάρτητων και παραπλανητικών πληροφοριών το δρόμο για την αλήθεια.

⇒Απορρίπτουμε τη “*διαθεματικότητα*” και την “*ευέλικτη ζώνη*” – τον κατακερματισμό των ενιαίων διδακτικών προγραμμάτων και την παραπέρα αποσπασματικότητα της παρεχόμενης μόρφωσης. Απόσυρση των νέων βιβλίων που διαμορφώθηκαν στη βάση των καινοφανών Α.Π..

Κατάργηση των ταξικών, φυλετικών, εξεταστικών φραγμών και της πρόωρης επιλογής των μαθητών

⇒Εγγραφή στα κοινά σχολεία όλων των παιδιών των μεταναστών και παράλληλη διδασκαλία της μητρικής τους γλώσσας, ιστορίας και γεωγραφίας της χώρας προέλευσής τους.

⇒Απαιτούμε την απεξάρτηση του προγράμματος και της λειτουργίας του Λυκείου από τη διαδικασία επιλογής για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ με την κατάργηση του διαχωρισμού σε ΓΕΛ και ΕΠΑΛ, των κατευθύνσεων και των πανελλαδικών εξετάσεων στη Γ' Λυκείου, που ταυτίζουν σε σημαντικό βαθμό τις απολυτήριες εξετάσεις με τις εισαγωγικές.

⇒Για την εισαγωγή στην Ανώτατη Εκπαίδευση, που αναγκαστικά οδηγεί σε διαδικασία επιλογής όσο υπάρχει καταμερισμός εργασίας, πρέπει να τηρούνται ορισμένα κοινωνικά κι επιστημονικά κριτήρια: α) Ν' ακολουθεί χρονικά και ουσιαστικά την ολοκλήρωση του μορφωτικού έργου του σχολείου, χωρίς να το εμπλέκει άμεσα, γιατί τα κριτήρια επιλογής για τα ΑΕΙ είναι άλλα απ'αυτά της βασικής γενικής παιδείας. Άρα η βάση του 10 πρέπει να καταργηθεί. β) Να προϋποθέτει την ουσιαστική και πλήρη παροχή δωρεάν παιδείας σε όλες τις βαθμίδες (βιβλία, σχολικά είδη, σίτιση, στέγαση, γενικότερα φοιτητική μέριμνα. γ) Να δίνει τη δυνατότητα φοίτησης σε

εργαζόμενους που δεν είχαν καταφέρει στο παρελθόν να συνεχίσουν τις σπουδές τους ή να επιμορφωθούν. Μια τέτοια διαδικασία επιλογής θα μπορούσε να είναι εξετάσεις σε 2-3 μαθήματα, μετά το απολυτήριο του σχολείου, σχετικών με το επιστημονικό αντικείμενο ώστε με τον ανάλογο συνδυασμό εξετάσεων να καλύπτεται το σύνολο των πανεπιστημιακών τμημάτων. Εξετάσεις όμως στην κεντρική ευθύνη του Υπουργείου Παιδείας, χωρίς περιορισμό των τμημάτων προτίμησης, με δικαίωμα επανάληψης της διαδικασίας όσες φορές επιθυμεί ο υποψήφιος, κατοχύρωση βαθμολογίας και ιδιαίτερη μέριμνα για ΑΜΕΑ, τη μουσουλμανική μειονότητα και τους τσιγγάνους.

Ίδρυση Δημόσιων και Δωρεάν Επαγγελματικών Σχολών μετά τη δωδεκάχρονη εκπαίδευση

⇒ Επαγγελματικές Σχολές μετά τη δωδεκάχρονη εκπαίδευση, **ενταγμένες στο εκπαιδευτικό σύστημα, ώστε να εξασφαλίζουν την πλήρη επαγγελματική εκπαίδευση και ανεμπόδιστη πρόσβαση στο επάγγελμα.** Κατάργηση του ανισότιμου διπλού δικτύου ΓΕΝΙΚΗΣ - ΤΕΕ των νόμων 2525/97 και 3475/06, καθώς και των ΙΕΚ, ΚΕΚ, ΚΕΣ-ΚΟΛΛΕΓΙΑ και κάθε μορφής ιδιωτικής κερδοσκοπίας, που εκμεταλλεύεται την ανεργία και την ανασφάλεια των νέων.

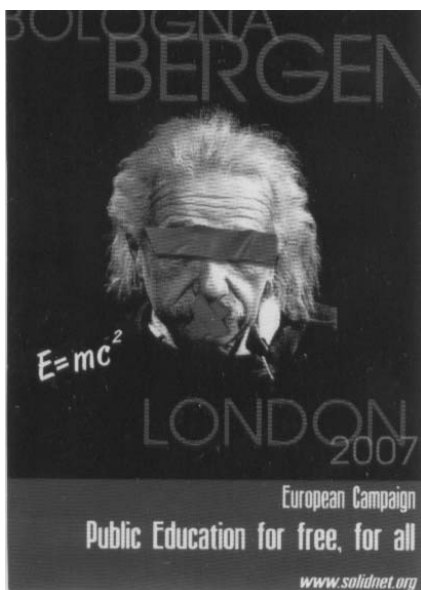

⇒ Πιστοποίηση επάρκειας ξένης γλώσσας στο πλαίσιο της σωστής διδασκαλίας της στο Δημόσιο Σχολείο. Δωρεάν πιστοποίηση γνώσεων Η/Υ από το δημόσιο.

Αναδιαμόρφωση μιας αληθινά Ενιαίας Ανώτατης Εκπαίδευσης

⇒ με ισότιμα ιδρύματα που θα συνεργάζονται και θ' αγωνίζονται για την κοινωνική και επιστημονική εξέλιξη, που θα κατοχυρώνουν τα επιστημονικά αντικείμενα, την ενότητα των προγραμμάτων σπουδών και της χρονικής τους διάρκειας, την επιστημονική και επαγγελματική ειδικευση.

Σκοπός της Ανώτατης εκπαίδευσης πρέπει να είναι η προετοιμασία επιστημονικού δυναμικού ικανού ν' αναπτύξει στο έπακρο τις παραγωγικές και πνευματικές δυνατότητες της χώρας μας, για να εξασφαλίσει τη γενική πρόοδο και ευημερία.

⇒ Όχι στην αναθεώρηση του άρθρου 16 και σε κάθε μορφή διασταλτικής λειτουργίας του. Κατάργηση του νόμου-πλασίου και όλων των άλλων νόμων (αξιολόγηση, δια βίου μάθηση, μεταπτυχιακά, ΔΟΑΤΑΠ κλπ.) που διευρύνουν την ιδιωτικοποίηση και την επιχειρηματική λειτουργία των ανώτατων ιδρυμάτων.

⇒ Πλήρης ανυπακοή στις οδηγίες και αποφάσεις της Ε.Ε. που ιδιωτικοποιούν, υποβαθμίζουν και μετατρέπουν την εκπαίδευση, σε εμπορεύσιμα "πακέτα" πιστωτικών μονάδων και διπλωμάτων, όπως η περιβόητη οδηγία 36/05.

Καθιέρωση της ειδικής αγωγής ως υποχρεωτικής και αποκλειστικά δημόσιας και δωρεάν

⇒ Να ληφθούν όλα τα απαραίτητα μέτρα, ώστε οι οικογένειες των ΑΜΕΑ και των παιδιών με μαθησιακές δυσκολίες να μη χρειάζεται να καταβάλουν ούτε ένα ευρώ για τη διάγνωση, αξιολόγηση, συμβουλευτική και αντιμετώπιση των προβλημάτων των παιδιών τους. Κατάργηση των κάθε είδους ιδιωτικών μονάδων ειδικής αγωγής, περίθαλψης και διαμονής και μετατροπή τους σε Δημόσιες, όπως εξάλλου προβλέπεται και από το ν. 1566/85, παύση της όποιας απόπειρας ιδιωτικοποίησης των υπάρχουσών κρατικών δομών. Κατάργηση των «αστικών εταιρειών» που φυτρώνουν σαν τα μαυιτάρια με κοινοτική χρηματοδότηση στο χώρο της Επαγγελματικής Κατάρτισης και της Ειδικής Αγωγής λειτουργώντας με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και υποκαθιστώντας με φτηνές και υποβαθμισμένες υπηρεσίες τις πραγματικές ανάγκες για δημόσια και υψηλής στάθμης ειδική αγωγή και επαγγελματική εκπαίδευση.

Επιστημονική αναβάθμιση των εκπαιδευτικών

⇒ Δημιουργία Ενιαίων Παιδαγωγικών Πανεπιστημιακών Σχολών για την εκπαίδευση και επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, που θα δίνουν πλήρη παιδαγωγική και διδακτική επάρκεια σε τμήματα αντίστοιχα με την ειδικότητα. Δεν μπορούν όλες οι πανεπιστημιακές σχολές να βγάζουν εκπαιδευτικούς.

Η εκπαίδευση των εκπαιδευτικών θα πρέπει δηλαδή να εξασφαλίζει ταυτόχρονα με την ειδικότητα διδασκαλίας και την παιδαγωγική τους επάρκεια, όχι σαν συμπληρωματικό προσόν αλλά ως βασικό επιστημονικό υπόβαθρο ενός εκπαιδευτικού ικανού να συνδέει τη θεωρία με την πράξη και μέσα από τη διδασκαλία του ξεχωριστού μαθήματος να συνεισφέρει στην αρμονική διαμόρφωση του διανοητικού και συναισθηματικού κόσμου και της βούλησης των νέων. Στις παιδαγωγικές αυτές σχολές θα πρέπει να συνεχίζεται και η περιοδική επιμόρφωση των εκπ/κών.

⇒ Ετήσια περιοδική επιμόρφωση 7.000 εκπαιδευτικών ανά βαθμίδα κατ' έτος με πλήρη απαλλαγή από τα διδακτικά καθήκοντα, μέσα στις Ενιαίες Παιδαγωγικές Πανεπιστημιακές Σχολές. Όχι στην κατά παραγγελία επιμόρφωση με βάση τα διαθέσιμα κονδύλια της Ε.Ε., από τους ιδιώτες και άλλους φορείς πρόσκαιρης κατάρτισης.

Ενιαίο σύστημα Φυσικής Αγωγής και μαζικού Αθλητισμού

⇒ Ιατρική πρόληψη και υγιεινή ξεκινώντας από τα παιδικά κέντρα και σχολεία, εξασφαλίζοντας όλο το απαραίτητο προσωπικό (γιατρούς, νοσοκόμους, ψυχολόγους, τραπεζοκόμες, φύλακες, καθαρίστριες κλπ. βοηθητικό προσωπικό).

⇒ Δημιουργία αθλητικών υποδομών στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, σε κάθε γειτονιά, στην ύπαιθρο. Όχι στο ντόπινγκ του πρωταθλητισμού.

Κατοχύρωση και διεύρυνση της δημοκρατίας στην Εκπαίδευση - Δημοκρατικά δικαιώματα

⇒ Δημοκρατική-συλλογική λειτουργία του σχολείου με ενίσχυση του ρόλου των συλλόγων καθηγητών, γονιών και μαθητών. Προγραμματισμός κι έλεγχος της παιδαγωγικής λειτουργίας της σχολικής μονάδας μπορεί να επιτευχθεί μόνο από κοινού, σε μια αληθινή σχολική κοινότητα και σε μια κοινωνία που επιτρέπει το γενικό σχεδιασμό κι έλεγχο, γιατί θα βασίζεται στη συλλογική εργασία - κι όχι στην οικονομική - πολιτική εξουσία των λίγων και στην ατομική κερδοσκοπία.

⇒ Να καταργηθούν όλες οι αυταρχικές, κατασταλτικές ρυθμίσεις, που παρεμποδίζουν συλλογικές διαδικασίες και ακυρώνουν την ελευθερία της σκέψης και δράσης (Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, «καθηκοντολόγιο» των εκπαιδευτικών, χαφιεδοκάμερες, νέος Δημοσιοϋπαλληλικός Κώδικας, εσωτερικοί κανονισμοί σχολείων και ΑΕΙ - ΤΕΙ κλπ.).

⇒ Νομιμοποίηση των μεταναστών και ίσα δικαιώματα με τους έλληνες εργαζόμενους.

Το σημαντικότερο στήριγμα του σοσιαλιστικού δημοκρατικού ρεύματος είναι η επίγνωση των όρων και των συντελεστών μianής λαϊκής Εκπαιδευτικής Μεταρρύθμισης. Από την επίγνωση αυτή πηγάζουν **οι ακόλουθες αρχές:**

1. Επειδή η σημερινή κοινωνία είναι αναμφισβήτητα ταξικά οργανωμένη και την κυριαρχία έχει η αστική τάξη, όλοι οι κρατικοί οργανισμοί, άρα και η παιδεία, είναι συμμορφωμένοι με τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Τίποτα δεν μπορεί να γίνει ενάντια στα συμφέροντά της από καλή της θέληση. Κάθε τι, που θα γίνει για το συμφέρο άλλων κοινωνικών τάξεων, θα προέλθει από δυναμική επιβολή.

2. Η τάξη που κάθε φορά κυριαρχεί, έχει συμφέρο να μονοπωλεί τα πνευματικά αγαθά, όπως έχει την τάση να συγκεντρώνει αποκλειστικά στον εαυτό της και τα υλικά αγαθά. Η πνευματική εκμετάλλευση είναι παρακολούθημα και μέσο της υλικής εκμετάλλευσης. Όπου παρουσιάζεται προοδευμένη λαϊκή παιδεία, πήγασε από τη δυναμική επιβολή των λαϊκών τάξεων.

3. Παιδεία λοιπόν αληθινά δημοκρατική με απόλυτη ισότητα και δικαιοσύνη και συμμετοχή όλων των πολιτών, αγοριών και κοριτσιών, στα πνευματικά αγαθά του πολιτισμού και με αντίστοιχη καλλιέργεια των ικανοτήτων των, δεν μπορεί να υπάρξει παρά μόνο σε κοινωνία που δεν θα υπάρχουν κοινωνικές τάξεις και εκμετάλλευση. Το ιδανικό της σωστής παιδείας μόνο σε μια σοσιαλιστικά οργανωμένη κοινωνία μπορεί να πραγματοποιηθεί.

4. Η σημερινή οργάνωση της ελληνικής παιδείας είναι από λόγους ιστορικής καθυστέρησης ασύμφορη και για την ίδια την αστική τάξη· πολύ περισσότερο όμως είναι ολέθρια για την πνευματική πρόοδο όλων των λαϊκών τάξεων, του εργάτη, του αγρότη, του μικροαστού. Αυτοί, τα οχτώ δέκατα του λαού, είναι σήμερα οι πραγματικά αδικημένοι. Μα την πνευματική αδικία, όπως και την υλική, έχουν συμφέρο περισσότερο από τους άλλους να την τινάξουν εκείνοι που υποφέρουν περισσότερο απ' αυτή, δηλαδή οι εργάτες και οι αγρότες. Αυτοί λοιπόν μαζί με τους μικροαστούς που είναι το ίδιο αδικημένοι, όσο συνειδητοποιούν τα προβλήματά τους και αγωνίζονται για την εξύψωσή τους, μπορούν και πρέπει να είναι οι απαιτητές για μια λαϊκή εκπαι-

δευτική μεταρρύθμιση.

Η αστική τάξη, μόνο όσο αναγκάζεται απ' αυτούς, θα δίνει στους θεσμούς του κράτους λαϊκότερο χαρακτήρα και θα πραγματοποιεί εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις.

5. Η παιδεία πρέπει να προπαρασκευάζει όλους τους πολίτες, αγόρια και κορίτσια, με απόλυτη, οργανικά εκφρασμένη, αμεροληψία και ισότητα και αντίστοιχα με τις φυσικές ικανότητές τους, **για τη ζωή και με τη ζωή.**

6. Οι δυο κυριότερες μορφές της σημερινής ζωής είναι ο τεχνικός και ο γεωργικός πολιτισμός, που και οι δυο γίνονται ολοένα και τελειότεροι με τη βοήθεια των φυσικών και των οικονομικών επιστημών και της τεχνικής. Γι' αυτό κυριαρχική έννοια και ιδανικό της σύγχρονης παιδείας πρέπει να είναι η έννοια της **δημιουργικής εργασίας.**

7. Την παιδεία πρέπει να κυβερνάει πνεύμα επιστημονικό, η εξελικτική αντίληψη του φυσικού και του ιστορικού «γίνεσθαι», η κατανόηση και κυριάρχηση του φυσικού και ηθικού κόσμου.

8. Το να κάμει τον άνθρωπο ικανό με βάση τη δημιουργική εργασία και την κοινωνική δικαιοσύνη να υψωθεί μαζί με το κοινωνικό σύνολο προς την ελευθερία και τη χαρά της ζωής, αυτός είναι ο ιδανικός σκοπός της αγωγής.

9. Η κοινωνικότητα, που ολοένα αυξάνει μέσα στον πολιτισμό, επιβάλλει στην παιδεία να καλλιεργεί συστηματικά το πνεύμα της ομαδικής εργασίας, της ευθύνης, της κοινωνικής αλληλεγγύης, του καθολικού ανθρωπισμού.

10. Στην ελληνική παιδεία πρέπει να χτυπηθεί το ίδιο και ο ρομαντικός ψευτοκλασικισμός και ο ρομαντικός δημοτικισμός και ελληνοκεντρισμός... Το να εργαστούμε δημιουργικά και να ζήσουμε εντατικά μέσα στον πολιτισμένο κόσμο, επιδιώκοντας **μιαν ενότητα ανθρώπινου πολιτισμού**, πρέπει να νικάει την τάση του να υψώνουμε εμπόδια στην ενότητα αυτή ιδιότυπα εθνικά στοιχεία που μόνο διακοσμητικό χαρακτήρα μπορεί να έχουν.

Οι αρχές αυτές καθορίζουν βέβαια μια εξέλιξη της παιδείας με μακριά προοπτική και η πραγμάτωσή τους θα χρειαστεί μεγάλους αγώνες και πολύν καιρό.

**Από τη Διακήρυξη της Διοικητικής Επιτροπής του Εκπαιδευτικού Ομίλου
Αθήνα 20 Ιούνη 1927**

**Δ' ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ
ΟΡΙΣΜΕΝΑ
ΑΠΟ ΤΑ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΟΥ**

ΚΑΤΑΦΥΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Ακούω πως στη Νέα Υόρκη

στη γωνία της 26^{ης} Οδού και του Μπροντγουαϊν
στέκει ένας άντρας κάθε βράδυ τους μήνες του χειμώνα
και στους άστεγους που μαζεύονται βρίσκει ένα καταφύγιο για
τη νύχτα
κάνοντας εκκλήσεις στους διαβάτες.

Ο κόσμος έτσι δε θ' αργιάξει.

Δε θα καρτερέσουνε ανάμεσα στους ανθρώπους οι σχέσεις

Δε συντομεύει έτσι η εποχή της εκμετάλλευσης.

Μα ωστόσο λίγοι άνθρωποι βρίσκουνε καταφύγιο για τη νύχτα

Για μια νύχτα τους φυλάξεις απ' τον άνεμο

Το χιόνι που προορίζονταν γι' αυτούς πέφτει στο δρόμο.

Σαν το διαβάσεις τούτο 'δω, μην κλείσεις το βιβλίο, άνθρωπε.

Δέκα άνθρωποι βρίσκουνε καταφύγιο για τη νύχτα

Για μια νύχτα τους φυλάξεις απ' τον άνεμο

Το χιόνι που προορίζονταν γι' αυτούς πέφτει στο δρόμο.

Μα ο κόσμος έτσι δε θ' αργιάξει

Δε θα καρτερέσουνε οι σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους

Δε συντομεύει έτσι η εποχή της εκμετάλλευσης.

Δ. ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΟΥ

Για τα συνδικαλιστικά δικαιώματα:

⇒ Είναι αναφαίρετο δικαίωμά σου να εγγραφείς στο διδασκαλικό σύλλογο ή την ΕΛΜΕ χωρίς καμία επίπτωση. Εκλογές για την ανάδειξη των Διοικητικών Συμβουλίων (Δ.Σ.) γίνονται συνήθως κάθε χρόνο. Ανώτερο όργανο του Διδασκαλικού Συλλόγου και της ΕΛΜΕ είναι οι Γενικές Συνελεύσεις (Γ.Σ.) που γίνονται κατά διαστήματα.

⇒ Μπορείς να συμμετέχεις στην απεργία, στις κινητοποιήσεις και όταν ακόμη δεν είσαι μέλος του σωματείου. Στην απεργία συμμετέχουν και οι αναπληρωτές, χωρίς να χάνουν μέρες από την προϋπηρεσία τους.

⇒ Ωρομίσθιοι εκπαιδευτικοί μπορούν να εγγράφονται στο σωματείο.

Για το ωράριο εργασίας

⇒ Το ωράριο διδασκαλίας είναι:

● **για δασκάλους:** Για 4/θέσια και πάνω σχολεία 24 ώρες διδασκαλίας για υπηρεσία έως 10 χρόνια. Από 10-15 χρόνια 23 ώρες, από 15-20 χρόνια 22 ώρες και πάνω από 20 χρόνια υπηρεσίας 21 ώρες διδασκαλίας. Για τα 1θέσια, 2θέσια, 3θέσια 25 ώρες ανεξάρτητα βαθμού και χρόνια υπηρεσίας.

● **και για καθηγητές:** Ο νεοδιόριστος 21 ώρες, με 6 χρόνια υπηρεσίας 19 ώρες, με 12 χρόνια υπηρεσίας 18 ώρες και με 20 χρόνια υπηρεσίας 16 ώρες την εβδομάδα.

⇒ Το ωράριο εργασίας στο σχολείο είναι το ωράριο διδασκαλίας συν ο χρόνος που χρειάζεται για να εκτελεστούν εργασίες που έχουν ανατεθεί από το σύλλογο του σχολείου (π.χ. ενημέρωση γονέων, προετοιμασία εκδήλωσης κλπ.). Άρα δεν υποχρεούται ο εκπαιδευτικός να παραμένει στο σχολείο από τις 8 π.μ. – 2μ.μ., καθώς εκπληρώνει κι άλλες εργασίες στο σπίτι (προετοιμασία για παράδοση, διόρθωση γραπτών κ.ά.).

⇒ Το ωρολόγιο πρόγραμμα του σχολείου το αποφασίζει ο σύλλογος. Κατά το μίσθια των μαθημάτων ανάμεσα σε συναδέλφους του ίδιου κλάδου είναι όλοι ισότιμοι ανεξάρτητα από χρόνια υπηρεσίας.

⇒ Τις εφημερίες τις αποφασίζει ο σύλλογος. Ανατίθεται εφημερία στον εκπαιδευτικό την ημέρα που έχει τις περισσότερες ώρες διδασκαλίας. Δεν μπορεί να χρησιμοποιείται η εφημερία σα μέσο για να παραμένει υποχρεωτικά ο εκπαιδευτικός στο σχολείο (π.χ. να του ανατίθεται εφημερία σε μέρα που έχει δώρο).

⇒ Ο εκπαιδευτικός δεν υποχρεούται και δεν πρέπει να δεχτεί μέσα σε ώρα διδασκαλίας στην αίθουσα το Σχολικό Σύμβουλο.

⇒ Το “καθηκοντολόγιο”, με το οποίο γίνεται προσπάθεια να περιοριστούν οι αρμοδιότητες του συλλόγου καθηγητών και να μεταφερθούν όλες σχεδόν οι αρμοδιότητες για τη λειτουργία του σχολείου στο Διευθυντή και τη

Διοίκηση ή να αναπροσαρμόζεται αυθαίρετα και καθημερινά το πρόγραμμα του εκπαιδευτικού (π.χ με την υποχρεωτική αναπλήρωση καθηγητή που απουσιάζει, την ανάθεση “έκτακτης” εργασίας κλπ.) δεν εφαρμόζεται στην πράξη με αποφάσεις των συνδικαλιστικών οργάνων, τα οποία παρέχουν, αν χρειαστεί, πλήρη συνδικαλιστική κάλυψη.

Για τις τοποθετήσεις και μεταθέσεις

Οι μεταθέσεις των εκπαιδευτικών από περιοχή σε περιοχή και η τοποθέτηση σε σχολική μονάδα γίνονται με αντικειμενικά μετρήσιμα κριτήρια.. Κλείστε τα αυτιά σας λοιπόν στις διάφορες υποσχέσεις Διοίκησης, αιρετών ή άλλων παραγοντίσκων. Για τις αποσπάσεις, που παραμένουν στο έλεος της ρουσφετοκρατίας πρέπει σύντομα να κατακτήσουμε και σ’ αυτές αντικειμενικά κριτήρια. Άλλα ζητήματα, όπως της διαδικασίας των τοποθετήσεων των μόνιμων εκπαιδευτικών που μένουν “στη διάθεση της διεύθυνσης” (βλ. σελ. 32), πρέπει να επιλυθούν επίσης με αντικειμενικό τρόπο μετά από παράμβαση του **συνδικαλιστικού κινήματος**.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΝΕΟΔΙΟΡΙΣΤΩΝ

1) Το ΠΥΣΔΕ υποχρεούται να αναρτήσει τα κενά των σχολείων.

2) Για την τοποθέτησή σας σε σχολείο λαμβάνονται υπόψη οικογενειακοί λόγοι, συνυπηρέτηση και εντοπιότητα. (Π.Δ. 144/97 και Π.Δ. 50/96). Συγκεκριμένα: Έγγαμος εκπαιδευτικός (4) μόρια, πρώτο παιδί (4) μόρια, δεύτερο παιδί (4) μόρια, τρίτο παιδί (6) μόρια και (7) μόρια για κάθε ένα από τα υπόλοιπα παιδιά, συνυπηρέτηση (4) μόρια και εντοπιότητα (2) μόρια.

3) Στις τοποθετήσεις προηγούνται όσοι ανήκουν σε ειδικές κατηγορίες:

α) *Οι εκπαιδευτικοί με παιδιά τυφλά, κωφά, ή βαρήκοα, αυτιστικά, σπαστικά ή πάσχουν από μεσογειακή αναιμία που χρήζει μεταγγίσεως αίματος, λευχαιμία, αιμορροφιλία, χρόνια νεφρική ανεπάρκεια σε στάδιο αιμοκάθαρσης, AIDS, σύνδρομο DOWN και σκλήρυνση κατά πλάκας, τετραπληγικής ή παραπληγικής μορφής καρκίνου σε μεταστατικό στάδιο και νόσο του Grohn.*

β) *Οι εκπαιδευτικοί με τέσσερα ή περισσότερα ανήλικα παιδιά ή παιδιά που σπουδάζουν και δεν έχουν υπερβεί το 25^ο έτος της ηλικίας.*

γ) *Οι εκπαιδευτικοί που οι ίδιοι ή οι σύζυγοί τους πάσχουν από μεσογειακή αναιμία που χρήζει μεταγγίσεως αίματος, λευχαιμία, αιμορροφιλία, χρόνια νεφρική ανεπάρκεια σε στάδιο αιμοκάθαρσης, AIDS, σκλήρυνση κατά πλάκας, τετραπληγικής ή παραπληγικής μορφής καρκίνου σε μεταστατικό στάδιο και νόσο του Grohn.*

Για τις άδειες

Το σύνολο των αδειών που δικαιούται ο/η εκπαιδευτικός περιέχονται στο Δημοσιοϋπαλληλικό Κώδικα (Δ.Κ) ν.3528/07. Βλ. παρακάτω αναλυτικά τι περιλαμβάνει για τις «*άδειες μονίμων εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης*».

1. ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΑΔΕΙΑ

Ως **δέκα (10) εργάσιμες ημέρες** με αποδοχές κατ' έτος, εφόσον συντρέχουν σοβαροί λόγοι ανάγκης, **ανεξάρτητα από το χρόνο προϋπηρεσίας του εκπαιδευτικού. Η άδεια χορηγείται από τον Προϊστάμενο. Την άδεια αυτή τη δικαιούνται και οι αναπληρωτές (Δ2/2107/04-4-2001, Π.Δ 410/88, και της γνωμοδότησης 44/90 του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.)**

Για τους αποσπασμένους εκπαιδευτικούς σε πολιτικά γραφεία υπουργών, βουλευτών, στο ΥΠΕΠΘ (Κεντρικής Υπηρεσία, Γραφεία Εκπαίδευσης, εποπτευόμενους φορείς κλπ.) εφαρμόζεται η παρ. 1 του άρθρου 48 του 3528/2007 (βλέπε δίπλα).

Από τη στιγμή που θα επιστρέψουν στα εκπαιδευτικά τους καθήκοντα, ακόμη και αν αποδεδειγμένα δεν έχουν κάνει χρήση, για οποιονδήποτε λόγο, της κανονικής τους άδειας της παρ. 1 του άρθρου 48, δεν είναι δυνατή η χορήγηση της άδειας αυτής (αρ. 546/2005

Άρθρο 48 παρ.1: «Οι δημόσιοι υπάλληλοι δικαιούνται κανονική άδεια με αποδοχές δύο (2) μήνες μετά το διορισμό τους. Η άδεια που δικαιούνται να λάβουν οι υπάλληλοι ορίζεται σε δύο (2) ημέρες για κάθε μήνα υπηρεσίας και δεν μπορεί να υπερβεί συνολικά τον αριθμό των ημερών κανονικής άδειας που δικαιούνται με τη συμπλήρωση ενός (1) έτους δημόσιας πραγματικής υπηρεσίας».

γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους). Διευκρινίζουμε επίσης ότι οι εκπαιδευτικοί που υπηρετούν με ολική ή μερική διάθεση σε Δ/νση ή Γραφείο Β/θμιας Εκπ/σης, έως τη λήξη του διδακτικού έτους, δικαιούνται να κάνουν χρήση δέκα (10) ημερών κανονικής άδειας, κατά τα οριζόμενα στο πρώτο εδάφιο αυτής της παραγράφου.

Ο αποσπασμένος εκπαιδευτικός σε Δ/νση ή Γραφείο, ο οποίος χειρίζεται ηλεκτρονικό υπολογιστή και απασχολείται μπροστά σε οθόνη οπτικής καταγραφής για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των πέντε (5) ωρών του ημερήσιου ωραρίου εργασίας, δικαιούται μηχανογραφική άδεια, με πλήρεις αποδοχές, **μιας (1) ημέρας ανά δίμηνο**. Η άδεια χορηγείται υποχρεωτικά μέσα στο δίμηνο το οποίο αφορά.

2. ΑΔΕΙΑ ΓΑΜΟΥ

Πέντε (5) εργάσιμες ημέρες με αποδοχές πριν ή μετά την τέλεση του γάμου.

3. ΑΔΕΙΑ ΓΙΑ ΘΑΝΑΤΟ ΣΥΓΓΕΝΟΥΣ

Σε περίπτωση θανάτου συζύγου και συγγενούς έως και β' βαθμού (τόσο οι εξ αίματος όσο και οι εξ αγχιστείας) άδεια απουσίας **τριών (3) εργάσιμων ημερών**.

4. ΑΔΕΙΑ ΣΟΒΑΡΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ

Οι εκπαιδευτικοί που πάσχουν οι ίδιοι ή έχουν σύζυγο ή τέκνο που πάσχει από νόσημα, το οποίο απαιτεί τακτικές μεταγγίσεις αίματος ή χρήζει περιοδικής νοσηλείας και όσοι έχουν τέκνα που πάσχουν από βαριά νοσητική στέρωση ή σύνδρομο Down δικαιούνται ειδική άδεια με αποδοχές έως **είκοσι δύο (22) εργάσιμες ημέρες** το χρόνο. Εκπαιδευτικοί με ποσοστό αναπηρίας πενήντα τοις εκατό (50%) και άνω δικαιούνται από την υπηρεσία κάθε ημερολογιακό έτος άδεια με αποδοχές **έξι (6) εργάσιμων ημερών** επιπλέον της κανονικής τους άδειας.

5. ΑΔΕΙΑ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑΣ

Ο εκπαιδευτικός που ανταποκρίνεται σε πρόσκληση από υπηρεσία αιμοληψίας δικαιούται ειδική άδεια απουσίας, με πλήρεις αποδοχές, δύο (2) ημερών. Οι δύο αυτές ημέρες άδειας χορηγούνται **πέραν της ημέρας αιμοδοσίας** και μπορούν να ληφθούν οποτεδήποτε μέσα *στο ίδιο ημερολογιακό έτος*.

7. ΑΔΕΙΑ ΜΗΤΡΟΤΗΤΑΣ

Στις εκπαιδευτικούς, οι οποίες κυοφορούν, χορηγείται άδεια μητρότητας με πλήρεις αποδοχές **δύο (2) μήνες πριν και τρεις (3) μήνες μετά τον τοκετό**. Στις υπαλλήλους που υιοθετούν τέκνο χορηγείται άδεια τριών (3) μηνών με πλήρεις αποδοχές, εφόσον το υιοθετημένο τέκνο είναι ηλικίας έως έξι (6) ετών.

8. ΑΔΕΙΑ ΑΝΕΥ ΑΠΟΔΟΧΩΝ

α) Επιτρέπεται η χορήγηση άδειας ως **ενός (1) μήνα** εντός του ίδιου ημερολογιακού έτους χωρίς αποδοχές, εφόσον οι ανάγκες της υπηρεσίας το επιτρέπουν. Η άδεια αυτή αποτελεί χρόνο πραγματικής υπηρεσίας.

β) Επιτρέπεται η χορήγηση άδειας χωρίς αποδοχές συνολικής διάρκειας **έως δύο (2) ετών**, ύστερα από αίτησή τους και γνώμη του υπηρεσιακού συμβουλίου, για σοβαρούς ιδιωτικούς λόγους. Η άδεια αυτή δεν αποτελεί χρόνο πραγματικής υπηρεσίας.

γ) Η άδεια άνευ αποδοχών συνολικής διάρκειας δύο ετών χορηγείται **υποχρεωτικά, χωρίς γνώμη υπηρεσιακού συμβουλίου**, όταν πρόκειται για ανατροφή παιδιού ηλικίας έως και έξι (6) ετών. Διάστημα τριών (3) μηνών της άδειας αυτής χορηγείται πλέον εφάπαξ με πλήρεις αποδοχές στην περίπτωση γέννησης **τρίτου (3^{ου}) παιδιού και άνω**, ανεξάρτητα εάν ο εκπαιδευτικός έχει κάνει χρήση της άδειας άνευ αποδοχών της προηγούμενης παραγράφου και εφόσον δεν έχει εξαντλήσει αυτή.

9. ΑΔΕΙΑ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΠΑΙΔΙΟΥ - ΜΕΙΩΜΕΝΟ ΩΡΑΡΙΟ

Ο γονέας εκπαιδευτικός δικαιούται **εννέα (9) μήνες άδεια με αποδοχές** για ανατροφή παιδιού, εφόσον δεν κάνει χρήση του μειωμένου ωραρίου. **Την άδεια αυτή δικαιούται και ο γονέας εκπαιδευτικός, ο οποίος έχει υιοθετήσει τέκνο.** Ειδικά για το γονέα που είναι άγαμος ή χήρος ή διαζευγμένος ή έχει αναπηρία 67% και άνω η συνεχόμενη άδεια ανατροφής τέκνου προσαυξάνεται κατά ένα (1) μήνα.

Ο χρόνος εργασίας του γονέα εκπαιδευτικού, εάν δεν κάνει χρήση της εννεάμηνης άδειας ανατροφής τέκνου, **μειώνεται κατά δύο (2) ώρες την εβδομάδα, εφόσον έχει τέκνα ηλικίας έως δύο (2) ετών.**

⇒ Διευκρινίζεται ότι ο εκπαιδευτικός, του οποίου η σύζυγος εργάζεται με σύμβαση ορισμένου χρόνου (π.χ. είναι αναπληρώτρια εκπαιδευτικός Α/θμιας ή Β/θμιας Εκπ/σης) δικαιούται να κάνει χρήση των προβλεπομένων διευκολύνσεων για όσο διάστημα αυτή εργάζεται, με την προϋπόθεση βέβαια ότι δεν κάνει χρήση ανάλογων διευκολύνσεων.

⇒ Αν όμως η σύζυγος εργάζεται με καθεστώς μερικής απασχόλησης (π.χ. ωρομίσθια εκπαιδευτικός Α/θμιας ή Β/θμιας Εκπ/σης) και δεν κάνει χρήση διευκολύνσεων, τότε ο σύζυγος δικαιούται να κάνει χρήση της διευκόλυνσης του μειωμένου ωραρίου ή της άδειας ανατροφής κατά το ήμισυ των προβλεπομένων.

⇒ Αν η σύζυγος του εκπαιδευτικού δεν εργάζεται ή δεν ασκεί οποιοδήποτε επάγγελμα, ο σύζυγος δεν δικαιούται να κάνει χρήση της διευκόλυνσης του μειωμένου ωραρίου ή της άδειας ανατροφής, εκτός αν λόγω σοβαρής πάθησης ή βλάβης κριθεί ανίκανη να αντιμετωπίζει τις ανάγκες ανατροφής του παιδιού, σύμφωνα με βεβαίωση της δευτεροβάθμιας υγειονομικής επιτροπής στην αρμοδιότητα της οποίας υπάγεται ο υπάλληλος

10. ΑΔΕΙΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΕΠΙΔΟΣΗΣ ΤΕΚΝΩΝ

Οι εκπαιδευτικοί δικαιούνται να απουσιάζουν ορισμένες ώρες ή ολόκληρη την ημέρα από την εργασία τους, μέχρι τη συμπλήρωση **τεσσάρων (4) συνολικά εργασιμών ημερών**, μέσα στο ημερολογιακό έτος, για να επισκεφθούν το δημόσιο ή ιδιωτικό εκπαιδευτικό ίδρυμα πρωτοβάθμιας ή δευτε-

ροβάθμιας εκπαίδευσης των παιδιών τους και να ενημερωθούν για την επίδοσή τους. Η άδεια αυτή είναι με αποδοχές και χορηγείται στον ένα γονέα. Η άδεια χορηγείται είτε για ορισμένες ώρες είτε για ολόκληρη την ημέρα, σε καμιά όμως περίπτωση πάνω από μία ημέρα συνεχώς. Την άδεια αυτή δικαιούνται και οι αναπληρωτές.

11. ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΗ ΑΔΕΙΑ

α) Δικαίωμα αναρρωτικής άδειας

Στον εκπαιδευτικό που είναι ασθενής ή χρειάζεται να αναρρώσει, χορηγείται **αναρρωτική άδεια με αποδοχές τόσων μηνών όσα είναι τα έτη της υπηρεσίας του**, από την οποία αφαιρείται το σύνολο των αναρρωτικών αδειών που τυχόν έχει λάβει μέσα στην προηγούμενη πενταετία. Αναρρωτική άδεια χορηγούμενη χωρίς διακοπή δεν μπορεί να υπερβεί τους δώδεκα (12) μήνες. Χρόνος υπηρεσίας τουλάχιστον έξι (6) μηνών θεωρείται ως πλήρες έτος. Για δυσίατο νόσημα, η διάρκεια είναι διπλάσια.

β) Βραχυχρόνιες αναρρωτικές άδειες χορηγούνται: α) με υπεύθυνη δήλωση του υπαλλήλου ή γνωμάτευση θεράποντος γιατρού έως **δύο (2) ημέρες κάθε φορά και όχι περισσότερες από τέσσερις (4) ημέρες κατ' έτος**, β) με γνωμάτευση του θεράποντα γιατρού έως **τρεις (3) ημέρες** κάθε φορά και όχι περισσότερες από έξι (6) κατ' έτος, γ) με γνωμάτευση του διευθυντή κλινικής δημόσιου νοσοκομείου έως **πέντε (5) ημέρες** κάθε φορά και όχι πέραν **των δέκα (10) ημερών** κατ' έτος. Το σύνολο των βραχυχρόνιων αναρρωτικών αδειών που χορηγούνται χωρίς γνωμάτευση υγειονομικής επιτροπής, δεν υπερβαίνει αθροιστικά τις **δέκα (10) ημέρες** το χρόνο. Σε περίπτωση βραχυχρόνιας αναρρωτικής άδειας πριν ή μετά από αργία ή ανάμεσα σε δύο (2) αργίες, ο υπάλληλος παραπέμπεται υποχρεωτικά για εξέταση στην οικεία υγειονομική επιτροπή και δεν επιτρέπεται η χορήγησή της με υπεύθυνη δήλωση.

12. ΑΔΕΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Στους εκπαιδευτικούς που είναι μαθητές, σπουδαστές ή φοιτητές, προπτυχιακοί ή μεταπτυχιακοί, σε σχολεία και ιδρύματα και των τριών βαθμίδων εκπαίδευσης, και του ΕΑΠ, χορηγείται άδεια εξετάσεων με αποδοχές η οποία δεν μπορεί να υπερβαίνει τις **είκοσι (20) εργάσιμες ημέρες** κάθε έτος. Για κάθε ημέρα εξετάσεων χορηγείται άδεια εξετάσεων **δύο (2) ημερών**, η προηγούμενη και η ημέρα της εξέτασης, εφόσον καμιά από τις δύο δεν είναι αργία. Οι άδειες εξετάσεων ισχύουν και για τους εκπαιδευτικούς που εκπονούν διδακτορική διατριβή, προκειμένου να συναντηθούν με τον επιβλέποντα καθηγητή, να παρουσιάσουν τη διατριβή τους ή να την υποστηρίξουν, καθώς και για την ορκωμοσία μετά την ολοκλήρωση των σπουδών τους.

13. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΑΔΕΙΑ

Άδειες υπηρεσιακής εκπαίδευσης δικαιούται ο υπάλληλος, αν έχει συμπληρώσει τη δοκιμαστική υπηρεσία και αν ο χρόνος υπηρεσίας του υπαλλήλου, που απομένει μετά το πέρας της άδειας, είναι μεγαλύτερος του 4πλάσιου της χρονικής διάρκειας της άδειας.

Α. Άδειες υπηρεσιακής εκπαίδευσης με αποδοχές.

A1. Άδειες υπηρεσιακής εκπαίδευσης για συμμετοχή σε προγράμματα μετεκπαίδευσης ή κύκλους μεταπτυχιακής εκπαίδευσης. Η άδεια υπηρεσιακής εκπαίδευσης με αποδοχές χορηγείται για ένα σχολικό έτος. Εάν ο εκπαιδευτικός επιθυμεί την ανανέωση της άδειας επανέρχεται με νέα αίτηση ανανέωσης και πρόσφατα δικαιολογητικά. Αν πρόκειται για φοίτηση σε προγράμματα ή κύκλους μεταπτυχιακών σπουδών διάρκειας δύο (2) ετών, η άδεια υπηρεσιακής εκπαίδευσης με αποδοχές δεν μπορεί να υπερβεί τα τρία (3) έτη. Αν όμως πρόκειται για εκπόνηση διδακτορικής διατριβής, τότε η άδεια υπηρεσιακής εκπαίδευσης με αποδοχές δεν μπορεί να υπερβεί τα τέσσερα (4) έτη.

Καθ' όλη τη διάρκεια της υπηρεσίας του εκπαιδευτικού, δεν μπορεί να χορηγηθεί σε αυτόν άδεια υπηρεσιακής εκπαίδευσης με αποδοχές πέραν των πέντε (5) ετών.

A2. Άδειες υπηρεσιακής εκπαίδευσης λόγω υποτροφιών. Στους εκπαιδευτικούς, που έχουν υποτροφία από το Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών (Ι. Κ. Υ.), η άδεια χορηγείται υποχρεωτικά. Υποτροφία από άλλο ίδρυμα ή οργανισμό ημεδαπό, διεθνή ή αλλοδαπή ή αλλοδαπή κυβέρνηση για μετεκπαίδευση ή μεταπτυχιακή εκπαίδευση, σχετιζόμενη με το αντικείμενο της ειδικότητας του εκπαιδευτικού συνεκτιμάται για τη χορήγηση της άδειας.

Β. Άδεια χωρίς αποδοχές για ολοκλήρωση σπουδών (σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 16, περ. Ε' του Ν. 1566/1985).

14. ΑΔΕΙΑ ΓΙΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Ειδική άδεια με αποδοχές διάρκειας μίας (1) έως τριών (3) ημερών, κατά περίπτωση, για την άσκηση του εκλογικού δικαιώματος ή για τη συμμετοχή σε δίκη ενώπιον οποιουδήποτε δικαστηρίου.

ΓΙΑ ΝΕΟΔΙΟΡΙΣΤΟΥΣ

1. Η εννεάμηνη άδεια ανατροφής χορηγείται μέχρι τη συμπλήρωση του τέταρτου έτους του τέκνου. Εφόσον το τέκνο έχει υπερβεί το χρονικό αυτό όριο, η μητέρα εκπαιδευτικός δε δικαιούται την άδεια αυτή. (Σε κάθε περίπτωση η έναρξη της άδειας ανατροφής μπορεί να γίνει μέχρι το τέκνο να συμπληρώσει το τέταρτο έτος της ηλικίας του και λήγει υποχρεωτικά με τη συμπλήρωση του ορίου αυτού).

2. Την εννεάμηνη άδεια ανατροφής τέκνου, πλήρη και όχι μέρος της, σύμφωνα με το άρθρο 53, παρ. 2, του Ν. 2683/1999, δικαιούνται και **οι νεοδιόριστες μητέρες εκπαιδευτικοί**, εφόσον δεν κάνουν χρήση μειωμένου ωραρίου, οποτεδήποτε εντός του χρονικού διαστήματος που ορίζει ο νόμος, ήτοι μέχρι το τέκνο να συμπληρώσει το τέταρτο έτος της ηλικίας του. Βέβαια, απαραίτητη προϋπόθεση είναι η εννεάμηνη αυτή άδεια να εξαντληθεί σε συνεχές χρονικό διάστημα.

3. **α)** Νεοδιόριστες μητέρες εκπαιδευτικοί, οι οποίες ως **αναπληρώτριες** έχουν κάνει χρήση μειωμένου ωραρίου κατά δύο ώρες την εβδομάδα, δικαιούνται τμήμα της εννεάμηνης άδειας ανατροφής τέκνου που αναλογεί. Το τμήμα της δικαιούμενης άδειας σε μήνες προκύπτει από τον τύπο:

9 – 0,375 Χ μήνες μειωμένου ωραρίου που έκανε χρήση.

β) Οι νεοδιόριστες μητέρες εκπαιδευτικοί, που έχουν κάνει χρήση εννεάμηνου σε άλλο φορέα του δημοσίου, πριν από το διορισμό τους στην εκπαίδευση, δε δικαιούνται εκ νέου χορήγηση του εννεαμήνου για το ίδιο τέκνο.

- Εφόσον όμως έχουν κάνει χρήση μειωμένου ωραρίου μέχρι και **δύο (2) έτη**, τότε το τμήμα της δικαιούμενης άδειας σε μήνες προκύπτει από τον τύπο: *9 – 0,25 Χ μήνες μειωμένου ωραρίου που έκανε χρήση*.

- Σε περίπτωση που έκανε χρήση μειωμένου ωραρίου **πέραν των δύο (2) ετών**, τότε το τμήμα της δικαιούμενης άδειας σε μήνες προκύπτει από τον τύπο: *6 – 0,125 Χ μήνες μειωμένου ωραρίου που έκανε χρήση*.

4. Νεοδιόριστες εκπαιδευτικοί, μητέρες δύο ή περισσότερων τέκνων, μικρότερων των τεσσάρων (4) ετών, οι οποίες δεν έχουν κάνει χρήση της εννεάμηνης άδειας ανατροφής τέκνου, είτε επειδή δεν είχαν την υπαλληλική ιδιότητα είτε επειδή εργάζονταν ως αναπληρώτριες, δικαιούνται, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις, τη χορήγηση άδειας ανατροφής μόνο για το ένα τέκνο.

ΓΙΑ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΕΣ

Δυστυχώς οι αναπληρωτές και οι ωρομίσθιοι δεν έχουν όλα τα δικαιώματα των μόνιμων, γι' αυτό και παλεύουμε για την κατάργηση αυτών των μορφών εργασίας και την απόκτηση ίσων δικαιωμάτων. Οι αναπληρωτές και οι ωρομίσθιοι εκπαιδευτικοί έχουν δικαίωμα να είναι μέλη των ΕΛΜΕ και των Διδασκαλικών Συλλόγων καθώς και το δικαίωμα στην απεργία χωρίς καμιά επίπτωση.

ΜΕΙΩΣΗ ΩΡΑΡΙΟΥ ΓΙΑ ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΠΑΙΔΙΟΥ

Οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί δικαιούνται μειωμένο ωράριο εργασίας για ανατροφή παιδιού (μείωση κατά **2 ώρες** μέχρι το 2^ο έτος και κατά **1** από το 2^ο έως το 4^ο έτος του παιδιού).

ΑΔΕΙΑ ΚΥΗΣΗΣ ΚΑΙ ΛΟΧΕΙΑΣ: Οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί δικαιούνται άδεια κύησης και λοχείας.

Η συνολική διάρκεια της άδειας μητρότητας ορίζεται σε εκατό δεκαεννιά (119) ημέρες συνολικά, δηλαδή 56 ημέρες πριν από την πιθανή ημερομηνία τοκετού και εξήντα τρεις (63) ημέρες μετά. **Επειδή ο αναπληρωτής και ο ωρομίσθιος εκπαιδευτικός απολύεται πριν συμπληρώσει έτος από την πρόσληψή του, ο χρόνος για τον οποίο διατηρείται η αξίωση από τον εργοδότη για αποδοχές είναι μισός μήνας (15 ημέρες).** Οι αποδοχές που δικαιούται για τις 15 ημέρες είναι αυτές που θα ελάμβανε αν εργαζόταν. Για τις υπόλοιπες ημέρες ό,τι επιδότηση πάρουν από το ΙΚΑ μόνον.

ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΕΣ ΑΔΕΙΕΣ: Όσον αφορά τις αναρρωτικές άδειες, οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί, για όλο το χρονικό διάστημα της σύμβασής τους (διδασκαλικό έτος), δικαιούνται **δεκαπέντε (15) ημέρες** αναρρωτική άδεια με αποδοχές. Ο εργοδότης περικόπτει το ποσό της επιδότησης από το ΙΚΑ.

ΓΟΝΙΚΗ ΑΔΕΙΑ 4 ΗΜΕΡΩΝ

Οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί δικαιούνται άδεια έως **4 ημέρες** το χρόνο, για να επισκέπτονται τα σχολεία της Α/θμιας και Β/θμιας και να ενημερώνονται για τη φοίτηση των παιδιών τους.

ΕΙΔΙΚΗ ΑΔΕΙΑ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί δικαιούνται άδεια **14 ημερών** το έτος για να συμμετέχουν στις εξετάσεις, εφόσον σπουδάζουν.

ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΑΔΕΙΑ

Οι αναπληρωτές δικαιούνται κανονική άδεια απουσίας με αποδοχές μέχρι **10 το πολύ μέρες** κατ' έτος για λόγους εξαιρετικής ανάγκης.

ΩΡΟΜΙΣΘΙΟΙ

ΑΔΕΙΑ ΚΥΗΣΗΣ ΚΑΙ ΛΟΧΕΙΑΣ

Οι ωρομίσθιοι εκπαιδευτικοί δικαιούνται μόνον άδεια κύησης και λοχείας, όπως οι αναπληρωτές. Η συνολική διάρκεια της άδειας μητρότητας ορίζεται σε εκατό δεκαεννιά (119) ημέρες συνολικά, δηλαδή 56 ημέρες πριν από την πιθανή ημερομηνία τοκετού και εξήντα τρεις (63) ημέρες μετά.

Επειδή ο ωρομίσθιος εκπαιδευτικός απολύεται πριν συμπληρώσει έτος από την πρόσληψή του ο χρόνος για τον οποίο διατηρείται η αξίωση από τον εργοδότη για αποδοχές είναι μισός μήνας (15 ημέρες). Οι αποδοχές που δικαιούνται για τις 15 ημέρες είναι αυτές που θα λάμβανε αν εργαζόταν. Για τις υπόλοιπες ημέρες ό,τι επιδότηση πάρουν από το ΙΚΑ μόνον.

ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΗ ΑΔΕΙΑ

Οι ωρομίσθιοι εκπ/κοί, για όσο χρόνο διαρκεί η σύμβασή τους, δικαιούνται δεκαπέντε (15) ημέρες αναρρωτική άδεια με αποδοχές, με την προϋπόθεση ότι απασχολήθηκαν επί δεκαήμερο τουλάχιστον από την πρόσληψή τους (άρθρα 657 και 658 του Α.Κ.). Οι αποδοχές που δικαιούνται για το χρονικό διάστημα της ασθένειάς τους είναι αυτές που θα λάμβαναν για τις ώρες απασχόλησης που θα πραγματοποιούσαν στο χρονικό αυτό διάστημα. Από τις παραπάνω αποδοχές ο εργοδότης (η υπηρεσία σας) δικαιούται να αφαιρέσει το ποσό που έχει καταβληθεί στον ασθενούντα από τον ασφαλιστικό φορέα (Ι.Κ.Α.) και να πληρώσει το υπόλοιπο ποσόν με το οποίο συμπληρώνονται οι αποδοχές για το χρονικό αυτό διάστημα της ασθένειας.

Σε περίπτωση που δε δικαιούται αποδοχές από το Ι.Κ.Α. λόγω στέρσης βιβλιαρίου ενσήμων όχι από υπαιτιότητα του ωρομισθίου, ο εργοδότης καταβάλλει το σύνολο των αποδοχών.

ΑΔΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΟΧΕΣ

Οι ωρομίσθιοι εκπαιδευτικοί δε δικαιούνται άδεια χωρίς αποδοχές (οι αορίστου χρόνου δικαιούνται).

ΗΜΕΡΕΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗΣ ΩΡΟΜΙΣΘΙΩΝ

Οι ωρομίσθιοι καθηγητές, δε δικαιούνται την οριζόμενη ωριαία αποζημίωση για τις ημέρες των διακοπών, των εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και τις υπόλοιπες επίσημες αργίες, κατά τις οποίες οι εκπαιδευτικές μονάδες δεν λειτουργούν και δεν έχουν οριστεί αντίστοιχες ώρες διδασκαλίας για αυτούς. Για τις ημέρες των Τριών Ιεραρχών και της 17ης Νοέμβρη, που είναι σχολικές εορτές, οι προσλαμβανόμενοι ωρομίσθιοι καθηγητές γνωρίζουν εκ των προτέρων ότι το εκπαιδευτικό πρόγραμμα δε λειτουργεί κατά τις ημέρες αργίας και τις κατά το νόμο εξαιρέσιμες ημέρες, κι έτσι δε λαμ-

βάνουν αποζημίωση.

Δικαιούνται όμως αποζημίωση, όταν οι μαθητές κάνουν αποχή από τα μαθήματά τους ή δεν γίνονται μαθήματα λόγω δυσμενών καιρικών συνθηκών σε ορισμένες περιοχές της Ελληνικής Επικράτειας, ή κατά τις εργάσιμες ημέρες που το σχολείο είναι εκλογικό κέντρο στις βουλευτικές ή δημοτικές εκλογές, ή κατά τις ημέρες (εργάσιμες) των γενικών συνελεύσεων των καθηγητών, εφόσον βέβαια είναι παρόντες και διαθέτουν τους εαυτούς τους στην υπηρεσία των σχολείων, σύμφωνα με το εβδομαδιαίο πρόγραμμα διδασκαλίας τους.

Οι ωρομίσθιοι εκπαιδευτικοί δικαιούνται και τις άδειες: μείωση ωραρίου για ανατροφή παιδιών, ειδική άδεια εξετάσεων, γονική άδεια των 4 ημερών, κανονική άδεια των 10 ημερών **μόνο αν εργάζονται με πλήρες ωράριο.**

ΠΕΡΙΟΡΙΣΤΗΚΑΝ ΤΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΩΡΟΜΙΣΘΙΩΝ: Σύμφωνα με το νόμο Πετραλιά αυξάνονται σταδιακά τα ένσημα που απαιτούνται για την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των ωρομισθίων από 50 σε 100!

ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

- ⇒ Όλοι οι εκπαιδευτικοί διορίζονται με Μισθολογικό Κλιμάκιο 18 (Μ.Κ.18).
- ⇒ Μετά από ένα 1 χρόνο υπηρεσίας προχωρούν στο Μ.Κ.17.
- ⇒ Από κει και πέρα και κάθε 2 χρόνια αλλάζουν Μ.Κ. μέχρι το 33ο έτος υπηρεσίας, που φτάνουν στο τελευταίο Μ.Κ.1 .

*Είσαι νέος εκπαιδευτικός;
Η θέση σου είναι
στο Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο
Εκπαιδευτικών*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αντί εισαγωγής	σελ. 3
Α. Ο ΝΕΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ.....	σελ. 7
Το εργασιακό πρόβλημα.....	σελ. 8
Το οικονομικό πρόβλημα	σελ. 9
Το πρόβλημα της παιδαγωγικής μόρφωσης και επιμόρφωσης ..	σελ. 10
Από τα “γράμματα” στα “προγράμματα”	σελ. 10
Να γίνουμε αληθινοί παιδαγωγοί	σελ.14
Β. ΠΑΡΕ ΕΝΕΡΓΑ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ	
Οργανώσου στο Συνδικάτο	σελ. 21
Ο συνδικαλισμός στην εκπαίδευση	σελ. 22
Το συνδικαλιστικό κίνημα σήμερα	σελ. 24
Γ. ΤΟ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ	
Τι είναι το ΠΑΜΕ	σελ. 29
Η αναγκαιότητα του ΠΑΜΕ	σελ. 30
Το πλαίσιο αιτημάτων του ΠΑΜΕ εκπαιδευτικών	σελ. 31
Δ. ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΟΡΙΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΟΥ	
Για τα συνδικαλιστικά δικαιώματα	σελ. 43
Για το ωράριο εργασίας	σελ. 43
Για τις τοποθετήσεις και μεταθέσεις	σελ. 44
Για τις άδειες	σελ. 45
Για νεοδιόριστους	σελ. 50
Για αναπληρωτές	σελ. 51
Ωρομίσθιοι	σελ. 52
Μισθολογική εξέλιξη	σελ.53

Μπροσούρα του ΠΑΜΕ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Είσαι νέος εκπαιδευτικός;

Έχεις προβλήματα, δικαιώματα, επιλογή

Παραγωγή έκδοσης: Αφοί Γκολέμα ΟΕ

Σόλωνος 120, 106 81 Αθήνα

Επιμέλεια εξωφύλλου: Μίλτος Γκολέμας

Δεκέμβρης 2008

Έκδοση: *ΟΜΙΛΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ*